SURINAAMSCH WEEKBLAD.

1859. **Zondag 24 Julij** **No. 30.**

PARAMARIBO, 23 JULIJ 1859.

De Mettray te *Lustrijk* is gisteren door Z. E. den Heer Gouverneur, vergezeld van een talrijk gezelschap bezocht. — Z. E. vertrok met de stoomboot *Nickerie* des morgens en kwam des namiddags weder alhier aan.

Wij ontvangen heden het treurige berigt, dat de heer [illegible] blankofficier op de plantage *Anna Catharina*, ll. Donderdag, door een geweerschot een einde aan zijn leven gemaakt heeft. Wat de reden van deze wanhopige daad geweest is, kan nog niet met zekerheid worden opgegeven.

De Demerarysche *Royal Gazette* van den 7 dezer behelst naar aanleiding van hetgeen door den Eerwaarden Heer Ingraham, betrekkelijk Britsch Guyana, is aangemerkt op de jongst gehoudene Vergadering van de Britsche Anti-Slavernij Maatschappij, o. a. het volgende:

„De heer Ingram beweert wijders, dat de West-Indië door de emancipatie zijn ten gronde gerigt en gewaagt dat de Kolonien thans veel voorspoediger zijn, dan tijdens de slavernij. Dit moge het geval wezen, doch wij vragen den geestelijke al of de Kolonien wel even bloeijend zouden geweest zijn, wanneer de planters genoodzaakt waren om geheel en al van den arbeid [illegible] af te hangen? Ongetwijfeld neen. Het is eene onbetwistbare daadzaak dat de creolen arbeiders, zich van af het tijdstip der emancipatie tot nu toe, allengs aan den veldarbeid onttrokken hebben, waaruit dus de onvermijdelijke gevolgtrekking te maken is, dat indien de planters zich [illegible] alleen gesteund hadden, totale ondergang [illegible] emancipatie [illegible] zijn. De planter zag echter het dreigende gevaar in en nam maatregelen om dit te ontgaan, door zich vreemden arbeid, van waar dan ook, aan te schaffen; en zijne belangrijke sommen tot dat einde uitgegeven en het resultaat is geweest, dat land, hetwelk anders eene wildernis of zwamp zoude geweest zijn, thans bebouwd wordt en den eigenaar een billijk [illegible] oplevert.

De heer Ingram zegt dat [illegible] volk gedurende de een-en-twintig jaren sedert de emancipatie, eigendom verkregen heeft ter waarde van een millioen sterling, zijnde negen tiende hunner nu grondeigenaars, terwijl ieder zijn eigen huis bewoont, uit welken hoofde velen hunner [illegible] kunnen besteden gedeeltelijk tot de bebouwing van Suiker- en Koffijstaten en gedeeltelijk tot de cultivatie hunner eigen landerijen. De eerwaarde heer erkent hier ongemerkt twee zaken; eerstens dat zoo het volk in staat geweest is zooveel eigendom te verwerven, de arbeid zeer gevraagd en de daarvoor betaalde prijs ruim winstgevend moest wezen; en ten tweede, dat de creolen arbeider niet geregeld op de plantagien werkt, maar zijn tijd tusschen de gronden des planters en zijne eigene verdeelt, waardoor het voor den planter gebiedend wordt buitenlands uit te zien naar dien arbeid, welken hij te huis niet erlangen kan.

Vervolgens merkt de heer Ingram op dat iedere volwassen arbeider thans zelf het wondervolle Boek Gods lezen kan, terwijl de kinderen eene even goede opvoeding bekomen als die der lagere klassen in Engeland en er talrijke geestelijken van onderscheidene secten zijn, allen er naar strevende om het evangelie aan de volwassenen te prediken en de jeugd te onderrigten. Deze opmerking is — met uitzondering van dat gedeelte, betrekking hebbende op de bekwaamheid van iederen volwassen om te kunnen lezen — volkomen juist, en bewijst deze daadzaak, dat men zich groote moeite geeft en er vele uitgaven gedaan worden tot bevordering van godsdienstig onderwijs en opvoeding onder het volk en kan dus met billijkheid worden aangevoerd dat, daar waar zooveel pogingen aangewend en zulke groote sommen tot gemelde doeleinden worden uitgegeven, het niet meer dan regt en billijk is, dat de Kolonie den planter hulp verleene tot het bekomen van eenen behoorlijken toevoer arbeiders, daar elk ander belang met dat van den planter een zijnde, alle belangen lijden zoullen, wanneer de plantagien wegens gebrek aan arbeiders verlaten of verwaarloosd werden, terwijl het gevolg van dit alles zijn zoude dat er geen middel overbleef om zoo voor geestelijken als voor schoolmeesters te betalen."

— In eene te Cheltenham gehoudene vergadering tot oprigting van een vrijwillig verdedigingscorps, nam lord Ellenborough het voorzitterschap waar. Hij zeide bij die gelegenheid onder anderen het volgende: „Hoe wenschelijk het voor ons zijn moge, neutraal te blijven, zoo kan evenwel eene bloote neutraliteit ons geene veiligheid verschaffen, en kan den oorlog slechts gevaarlijk maken. Wanneer Frankrijk onder alle omstandigheden op onze onvoorwaardelijke niet inmenging rekenen kon, dan zou het waarschijnlijk geheel anders optreden. Englands onzijdigheid is zooveel een middel om het land in oorlog te wikkelen, dan dien te voorkomen. Het is te hopen, dat men zich aangaande het karakter van den tegenwoordigen oorlog niet bedriege; het is te hopen dat men niet gelooft, dat het werkelijk een oorlog voor de onafhankelijkheid van Italie zij; voor die onafhankelijkheid heb ik reeds voor 43 jaren het woord gevoerd; zij was de wensch van geheel mijn leven. Niets zoude tot veiligheid van Oostenrijk zelf meer bijdragen dan de oprigting van eene groote en onafhankelijke mogendheid in Italie. (*Hoor, hoor!*) Maar ik heb niet de minste hoop, dat de Fransche inmenging zulk een gevolg hebben zal. Frankrijk streeft alleen naar die supprematie in Italie, welke Oostenrijk sedert 1814 bezat. (*Hoor, hoor!*) In Oostenrijks handen diende het tot verdedigings-doeleinden; Frankrijk zou het tot een aanvallend doel bezigen; en in zijne magt zou het eene groote schrede voorwaarts zijn, tot verandering der Middellandsche Zee in een Fransch water. De burgerlijke regering van Oostenrijk mag ik niet verdedigen. Ik geloof echter, dat zij in eenige provinciën goed is, en het volk aldaar is loyaal en tevreden. In zijne vreemde landen mag dit anders zijn. Maar wij mogen ons niet bemoeijen met de hervormingen der burgerlijke regering in andere staten. De groote militaire magt van Oostenrijk, welke de onafhankelijkheid van Midden Europa verdedigt, gaat ons alleen aan, en eene verzwakking van die militaire magt is geheel en al tegen ons belang en dat van Midden Europa. In het jaar 1805 trad Oostenrijk moedig op en met groot gevaar aan de spits en verhinderde een inval in Engeland (toejuiching). In 1809 leed het groote verliezen. Maar zijne optreding maakte Wellington's beweging naar Madrid gemakkelijker en legde den grond tot Spanje's bevrijding. En in 1813 droeg het hoofdzakelijk bij tot bevrijding van Europa. (toejuiching.)" Ten slotte verklaarde de spreker zich overtuigd van het bestaan eener geheime alliantie tusschen Frankrijk en Rusland.

— De *Times* betoogt en houdt ten onregte, dat het zonderlinge van den tegenwoordigen oorlog hierin ligt, dat men het regte doel daarvan niet doorgronden kan en het altijd van het verschillend oogpunt, waaruit men de zaak beschouwt, afhangt wie der strijdende partijen men het meest of het minst in het ongelijk moet stellen. Zelfs zij, die de onafhankelijkheid van Italie het vurigst wenschen, kunnen niet nalaten te erkennen, dat persoonlijke heerzucht de grootste drijfveer der handelingen des Sardinischen Konings is. In weze onzekerheid," zegt de *Times*, „ligt voor Engeland echter dit voordeel, dat zij eene reden te meer is, om zich strikt onzijdig te houden. Ons land kan het zwaard niet trekken tegen eene regering die aangevallen wordt wegens het bezit van grondgebied, dat Engeland zelf haar heeft helpen geven en evenmin kan het dit doen tegen een volk, dat voor zijne onafhankelijkheid strijdt. Zooveel alleen schijnt zeker te zijn, dat de oorlog wel uit zal wijzen, wie sterker is, Frankrijk of Oostenrijk, maar dat hij voor Italie niets doen zal, wat langs vreedzamen weg niet even goed en beter had kunnen gedaan worden.

— De *New York Herald* behelst den volgenden brief uit Washington: „Gelijk iedereen weet, is de graaf de Sartiges, de Fransche gezant alhier, een zeer voorzigtig en ingetogen diplomaat, maar er zijn oogenblikken, dat hij in het vuur van het gesprek zijne voorzigtigheid vergeet. Zoo liet hij zich onlangs, over den oorlog sprekende, de volgende woorden ontvallen: „De Vereenigde Staten zullen gewis in den tegenwoordigen oorlog worden medegesleept, want de Keizer heeft daartoe een zeker middel."

„Er bestaat slechts één middel, waardoor Keizer Napoleon dat resultaat zoude kunnen bereiken, namelijk om Spanje te bewegen Cuba aan ons te verkoopen, op een oogenblik, dat de millioenen uit dien verkoop voortspruitende, noodwendig in de Keizerlijke schatkist zouden vloeijen, en dat hij overtuigd is dat zekere andere mogendheid tusschen beiden zoude komen en ons

---

GIUSEPPE GARIBALDI.

Onder de merkwaardigste mannen, die het Sardinische leger heeft aan te wijzen en die tegenwoordig elken dag van zich doen spreken, behoort ongetwijfeld de aanvoerder der Italiaansche vrijwilligers, Garibaldi. Eene korte schets van zijn veelbewogen leven zal daarom niet zonder belangstelling worden gelezen.

Giuseppe Garibaldi zag den 4 Julij 1807 te Nizza het eerste levenslicht. Reeds vroeg trad hij in dienst bij de Sardinische zeemagt en onderscheidde zich in verscheidene ontmoetingen met den vijand door zijne koelbloedige dapperheid. Intusschen vermogt de kleine vloot zijns vaderlands hem niet te geven, wat aan zijne eerzucht of zijn lust voor avonturen bevrediging kon schenken.

Het verveelde hem, zijn leven nutteloos als tolwachter door te brengen, en daarom knoopte hij betrekkingen met Italia's republikeinen aan. Dit had ten gevolge, dat hij in 1834 uit Genua, waar hij in eene zamenzwering gewikkeld was, naar Frankrijk vlugtte, van daar naar Tunis vertrok en gedurende eenige maanden officier bij de vloot van den Bey was.

Doch ook dat leven werd hij weldra moede, en hij begaf zich daarom naar Zuid-Amerika, waar hij zijne militaire bekwaamheden ter beschikking der republiek Uruguay stelde. Hij werd door de regering van Uruguay met het opperbevel over de vloot, die tegen Buenos Ayres zou uitzeilen, vereerd.

De ontwaking der Italiaansche vrijheid, in 1848, riep Garibaldi, zoodra de ware daarvan te Montevideo tot hem was doorgedrongen, naar zijn vaderland terug. Hij vormde een legioen, waarbij Mazzini zich met de zijnen aansloot, die hem tot opperbevelhebber benoemde, en nam een werkzaam aandeel aan den oorlog van Karel Albert van Sardinië tegen Oostenrijk. Zijn republikeinsch leger, dat uit omstreeks 5000 vlugtelingen en Oostenrijksche deserteurs bestond, bezette de weinige streken, die zich aan de Oostenrijksche wapenen nog niet hadden onderworpen. In drie kleine gevechten handhaafde dit kleine korps zich echter slecht en loste zich spoediger op, dan het ontstaan was.

Door de oppositie tot lid van de kamer van afgevaardigden verkozen, was hij een der hevigste tegenstanders des Konings. In de eerste zitting, die hij bijwoonde (5 Februarij 1849), beraadslaagde men over het doelmatigste, wettige middel om het pausdom in eene republiek te veranderen. Daar stond Garibaldi, bevende van ongeduld, op, en riep uit: „Waartoe dient het den tijd bij ledige vormen te verspillen of te verbeuzelen? Eene minuut toevens is reeds misdaad. Leve de republiek!" Zoodra de republiek te Rome was uitgeroepen en men zich op den strijd voorbereidde, liet Garibaldi de gedeputeerden spreken en wijdde zich geheel aan zijn legioen.

Hij koos Midden-Italië tot het tooneel zijner werkzaamheid; zijne oude soldaten keerden allen tot hem terug, en op zijn togt naar Rome groeide zijn legioen met elke mijl aan.

Den 30 April dreef hij het Fransche legercorps, dat generaal Oudinot tegen Rome had gezonden, met groot verlies terug. Den 9 Mei versloeg hij 5000 Napolitanen te Palestrina. Den 19den, in het gevecht van Velletri, waar Rozelli het opperbevel voerde, was hij weder de man, wien al de eer der zegepraal toekomt. Hij werd bij die gelegenheid zwaar gewond.

In de eerste dagen van Junij werd Rome door de Franschen bestormd. Garibaldi was niet in staat hen uit hunne verschansingen te verjagen, maar dwong ze ten minste een geregeld beleg te maken tegen eene stad, die, naar men zeide, alleen reeds bij hunne tegenwoordigheid moest vallen. Na dertig dagen heldhaftig strijden, moest hij de verdediging opgeven. Hij stelde uiterste, wanhopige middelen voor, die men niet durfde volgen: de bruggen te doen springen, zich in het kasteel van San-Angelo op te sluiten, de stad met het garnizoen te verlaten en den oorlog in het binnenland voort te zetten.

Hij zelf trok uit Rome, aan het hoofd van 2500 voetgangers en 400 ruiters, dwars door het vijandelijke leger, en begaf zich naar San-Marino (31 Julij). Daar werd hij genoodzaakt, door de Oostenrijkers vervolgd, zijne troepen te ontbinden, en met 200 getrouwen ging hij, als schipper verkleed, scheep en bereikte gelukkig Genua.

Garibaldi keerde nu naar Amerika terug, en werd verpligt, tot voorziening in zijn onderhoud, te New-York, een kaarsenwinkeltje te openen. Van New-York, waar hij vrij geruimen tijd bleef, begaf hij zich naar Californië. Een Peruaansch schip, waarvan hij kapitein werd, bragt hem in het begin van 1852 naar China. Bij zijne terugkomst in Peru ontving hij het opperbevel over de troepen [illegible]

Thans staat hij aan het hoofd van een talrijk corps vrijwilligers (uit 20,000 Italianen en vreemdelingen bestaande) tegenover de Oostenrijkers en is misschien de lastigste tegenstander, die Oostenrijk door onophoudelijke kleine gevechten zal afmatten en zooveel mogelijk afbreuk doen.

Garibaldi is een schoon, eenigzins romantisch uitgedost krijgsman van een krachtigen ligchaamsbouw. Zijn legioen heeft de hoogste geestdrift voor hem, omdat hij alle moeite en gevaren broederlijk met zijne soldaten deelt, en zonder onderscheid voor ieder hunner de meeste zorg betoont.

te behouden bezit van Cuba te nemen. De poging zoude ons natuurlijk in oorlog brengen met de mogendheid, die dit zoude doen. Indien deze onderstelling verwezenlijkt wierd, dan zoude het eene herhaling zijn van hetgeen Napoleon I deed, met Louisiana aan ons af te staan. Hij had toen alleen op het oog het verkrijgen van een middel om eene marine te bouwen, waarmede hij de heerschappij van Engeland ter zee zoude hebben vernietigd.

Men verbaast zich over de volgende bijzonderheid van het 3de reg. Zouaven, die zich in het gevecht bij Palestro zoo zeer onderscheiden hebben. Toen de manschappen van dit reg. het geschut der Oostenrijkers op den overkant van de rivier opmerkten, sprongen zij in het water, na hunne patronen weggeworpen te hebben, en bereikten deels wadende, deels zwemmende, den overkant, waar zij den heuvel beklommen, waarop de Oostenrijksche kanonnen stonden, welke zij met de bajonet veroverden, al vorens Koning Victor Emanuel den tijd had gehad de Sardinische artillerie te doen avanceren, om den aanval te ondersteunen. Aan velen zal dit ongelooflijk voorkomen, vooral wanneer men overweegt, dat dit dappere regiment niet meer dan 20 dooden en 200 gewonden telt; maar, volgens ooggetuigen, die hen in Afrika gezien hebben, ligt hierin niets vreemds. Gewoon aan den tirailleur-oorlog, weten zij van het minste voordeel dat het terrein oplevert, partij te trekken, en staan in dezelfde minuut twintigmaal overeind of duiken of kruipen over den grond als zoovele slangen.

De *Annales du Commerce* bevat de volgende opgaven der gevolgen van de Amerikaansche handelscrisis van 1857 (de vier laatste maanden van dat jaar) en van 1858.

In 1857 heeft het aantal faillissementen aan gene zijde van den Oceaan bedragen 4932 met een passief van 292 en in 1858 4225 met een passief van 96 millioen doll. In het geheel hebben er dus plaats gehad 9156 faillissementen, met een passief van 388 millioen doll. De plaatsen der Unie, welke het meest de gevolgen van de crisis ondervonden hebben, zijn: New-York met 1321 faillissementen; Boston, met 224 en het overige deel van den zoo industrielen staat Masachussets met 358 faillissementen, Philadelphia, 389; Chicago, met zijn belangrijken graanhandel, 204; Cincinnati, met zijne zouterijen en schoenmakerijen 447; Baltimore de mededinger van New-Orleans naar de katoenhandel, 234; New-Orleans 103, enz. Al die steden zijn door een commerciëelen band zeer naauw aan elkander verbonden, vooral de vier eersten, hetgeen den sleutel geeft van de talrijke en het gelijktijdige der aldaar plaats gehad hebbende verliezen. Om dien band aan te toonen, zij het genoeg op de omstandigheid te wijzen, dat New-York de groote uitvoermarkt is van de voortbrengselen van Masachussets en Pensylvanie, en tevens voor een groot deel de granen, welke de landbouw van het westen te Chicago bijeenbrengt, uitvoert.

Indien men thans het aantal faillissementen in 1857 en 1858 met elkander vergelijkt, dan ziet men, dat hun getal nagenoeg gelijk is, terwijl het passief der faillis. in 1858 tot twee derden verminderd is. Welk gevolg kan men daaruit anders trekken, dan dat de groote huizen reeds in het begin der crisis vielen en successivelijk de kleinere huizen in hunnen val medesleepten? Of, om andere woorden te bezigen, het kwaad lag in de organisatie der banken en van den groothandel, het kwaad dat 12 of 15 md. lang de Amerik. markt zoozeer heeft geschokt en met haar, alle markten der wereld. Het is te hopen dat het verbazende passief van 388 millioen dollars langen tijd den Amerikanen als een waarschuwend voorbeeld voor oogen mag zweven. Maar de Amerikanen laten zich om zulk eene kleinigheid in hunne operatiën niet ligt tegenhouden; misschien heeft men in 1859 bereids den donderslag vergeten, die in Augustus van 1857 losbarstte.

In den *Moniteur* leest men bijzonderheden omtrent den maarschalk Marie Edme Patrice Maurice, graaf de Mac-Mahon. Daaruit blijkt dat deze krijgsman zich het eerst heeft onderscheiden in het jaar 1842, bij het gevecht van Bab-el-Tazi in Africa. In 1844 is hij bevorderd tot luit. kolonel bij het vreemden-legioen, in welke betrekking hij gewigtige diensten heeft bewezen in Kabylie. In 1845 is hij als kolonel belast geworden met het bevel over het 41ste regement infanterie van linie, met hetwelk hij driemalen tegen de Kabylen slaags is geweest. In 1848 is hij benoemd tot brigade generaal en in 1849 tot ridder van het Legioen van Eer. In 1852 heeft hij de divisie te Constantine gecommandeerd en eene expeditie bestuurd ten oosten van die stad. Daarna is hij benoemd tot lid van den algemeenen raad van het departement Saone en Loire en voorts tot grootofficier van het Legioen van Eer. In 1855 heeft hij krachtdadig bijgedragen tot den val van Sebastopol, en is hij bevorderd tot divisie generaal en tot grootkruis. In 1856 is hem de Bath orde verleend en heeft de Keizer hem verheven tot lid van den senaat. In 1857 is hij werkzaam geweest als secretaris van dat hooge staats-ligchaam en heeft uit handen van Z. M. de militaire medaille ontvangen. Eindelijk in 1859, is hij, met den titel van hertog van Magenta, verheven tot den rang van maarschalk.

De zitting van den Franschen senaat is nu gesloten. Vóór de lezing van het besluit van H. M. de Keizerin regentes, waarbij die sluiting wordt aangekondigd, heeft de president, de Heer Troplong, de volgende toespraak gehouden.

MIJNE HEEREN SENATOREN!

«Vergun mij, eer ik den minister van staat het woord geef, een gevoel uit te spreken, hetwelk bij het einde dezer belangrijke zitting ons vaderlandslievend afscheid zal zijn. De Keizer heeft een nieuwen naam in de gedenkboeken onzer overwinningen doen opteekenen. Het groote leger en de beroemde veldheer schijnt men als het ware reeds te hebben teruggevonden op dien Italiaanschen bodem, waar zich het genie van Napoleon I openbaarde, en de slag bij Magenta is te gelijker tijd de bevrijding van Sardinie, de verovering der onafhankelijkheid van het Lombardijsch Venetiaansche gebied en de nederlaag des vijands. Laat ons, even als het geheele rijk, eene overwinning toejuichen die voortaan tot de geschiedenis behoort. Wanneer wij, Mijne Heeren de Senatoren! hier weder bijeenkomen, zal het keizerrijk van Napoleon III, die Frankrijk heeft gered, waarschijnlijk Italie bevrijd hebben, en zal Europa het einde hebben aanschouwd van eene kwestie, waardoor het reeds sedert eeuwen gekweld werd. Wij hebben inderdaad aan gene zijde der Alpen een man, een leger, eene edele zaak, terwijl onze onoverwinnelijke kracht wordt geleid door gematigdheid, regtvaardigheid en menschelijkheid. Laat ons daarop vertrouwen en pit elkander gaan onder den kreet van: Leve de Keizer!» Een algemeene kreet van Leve de Keizer! uit den boezem van den Senaat opgegaan, was het antwoord op deze welsprekende taal des voorzitters.

Met het oog op de bestaande omstandigheden, zullen de volgende statistieke bijzonderheden, betreffende de strijdkrachten der volgende mogendheden, onzen lezers gewis welkom zijn.

FRANKRIJK.

Generale staf. 12 maarschalken, 149 divisiegeneraals, 332 brigadegeneraals actief en in reserve; 550 officieren van kolonel tot luitenant en 246 officieren der intendance; *Gendarmerie*: infanterie en kavallerie 25,572 man, waaronder 600 voor Afrika. *Infanterie*: p. m. 200,000 man, uitmakende de regementen van linie en ligte infanterie, voltigeurs enz., 18000 man jagers, 6000 Zouaven, 1000 Afrikaansche infanterie, 12 strafkompagniën fuseliers en pionniers, 1 corps van 4000 man vreemdenlegioen, 3 bataillons Afrikaansche tirailleurs, 6 kompagniën onderofficieren en veteranen. *Kavallerie*: p. m. 58,000 man karabiniers, kurassiers, dragonders, lanciers, guides, jagers, huzaren enz. Voorts nog 3 regementen spahis, 1 eskadron honderd-gardes, 4 komp. remonte en de kavallerieschool te Saumur. *Artillerie*: 14 regementen te zamen circa 30,000 man, elk regem. van 15 batterijen, 1 regem. pontonniers, 12 kompagniën werklieden, 1 komp. wapensmeden, 14 eskadrons treinsoldaten en 1 komp. veteranen. *Genie*: regement en staf 4000 man, 1 komp. sapeur-conducteurs, elk bataillon 7 komp. sappeurs, 1 mineurs, 2 werklieden, 1 veteranen. Daarenboven nog de administratieve- en gezondheids dienst, werklieden en equipagen. Totaal van het Fransche leger in vredestijd 350,000 man en 80,000 paarden.

OOSTENRIJK.

Vier armeën met 14 armeekorpsen: armee te Weenen met 5, armee te Verona met 4, armee te Pesth met 4, armee te Lemberg met 1 armeekorpsch. Wijders de armee in Croatie, Slavonie, Dalmatie onder den banus staande, zamengesteld uit 4 divisien of 10 brigades. *Staf*: veldmaarschalken 6, luitenants-veldmaarschalken 107, generaals der kavallerie en veldtuigmeesters 22 generaal-majoors 139. *Garden*: k. k. eerste arcieren lijfgarden, bestaande uit 75 officieren, k. k. Lombardisch-Venetiaansche adelijke lijfgarde, k. k. trawanten lijfgarde, 92 man, k. k. lijfgarde gendarmerie (zonder de officieren 100 man), k. k. hofburgerwacht, 300 man. *Infanterie*: grenadiers bataillons, 35 regementen duitsche en gallicische infant. à 5 bat. 175 B., 20 regementen hongaarsche infant. à 4 bat. 80 B., 8 regementen italiaansche infant. à 4 bat. 32 B., 14 regementen grensinfant. à 3 bat. 42 B., Caukisten bataillon 1, 1 Tyroler-jager regement 7 B., jager bataillons 25; grenscordon bataillons in de Bukowine 2, te zamen 384 bataillons; Sanitaetsbataillons 3, garnizoensbataillons 6, kompagnies van discipline 5. *Kavallerie*: 8 regementen kurassiers 48 esk., 7 regementen dragonders à 6 esk. 42 12 regementen huzaren 96 esk., 11 regementen uhlanen 88 esk., te zamen 276 esk., staf-dragonders 1 esk. *Artillerie*: veldartillerie: 5 regementen, vormen 125 batterijen à 8 stukken met 10 reserve kompagnien. Het korps vuurwerkers; 16 batterijen met 3 reserve kompagnien. Vestingartillerie; 8 bataillons. Technische artillerie: artillerie transporttrein, 12 kompagnien, raketten-laboratorium kompagnien 3; directie van vuurwerkers en draagbare wapenen; administratie der constructie-magazijnen, 15 districten. Inspectie der draagbare en andere wapens: 1 chef, 1 adjudant, 18 inspecteurs der artillerie-wapens. *Korpsen en bijtakken*: wapen der genie behalve de staf der genie: de genietroepen 2 regementen, ieder à 3 veldbataillons en 1 instructie-bataillon: 8 bataillons of 40 kompagnies. Generaal kwartiermeester-staf, 145 korps topografische ingenieurs 44 officieren, corps pionniers, 4 bataillons of 25 compagnien, flottilje-corps, (mariniers) 4 kompagn. Gendarmerie 16 regemen. Totaal 800,000 man met 1344 stukken geschut.

DUITSCHE BOND.

Tot de zamenstelling van dit leger dat op 525,000 man geteld wordt met 1122 stukken geschut, levert Oostenrijk 94,822, Pruissen 79,484, beide Hohenzollern 501, Beijeren 35,600, Saksen 12,000, Hanover 13,054, Wurtemberg 13,955, Baden 10,000, Keurhessen 5,679, Groothertogdom Hessen 6,195, Holstein en Lauenburg 3,600, Luxemburg en Limburg 2,536, Brunswijk 2,096, Mecklenburg Schwerin 3,580, Nassau 4,039, Saksen Weimar 2,010, Saksen Coburg Gotha 1,116, Saksen Meiningen 1,150, Saksen Altenburg 982, Mecklenburg Strelitz 718, Oldenburg met Inn und Knyphausen 2,829, Anhalt Dessau 429, Anhalt Berenburg 370, Anhalt Cöthen 325, Schwarsburg Sondershausen 451, Schwarzburg Rudolstein 539, Liechtenstein 55, Waldeck 519, Reuss oudere linie 223, jongere linie 522, Schaumburg Lippe 210, Lippe 721, Hessen Homburg 200.

INGEZONDEN.

„Die timmert aan den weg hoort veel gezeg."

Zoo iemand de waarheid van deze spreuk heeft ondervonden, dan is het voorzeker onze eerlang af te treden Landvoogd. Zelden zijn onder het bestuur van een Gouverneur in Suriname, in weinige jaren zooveel en zulke belangrijke bouwwerken uitgevoerd, als onder de regering van den Heer SCHIMPF. Doch zoo uitgebreid de schaal was, waarop de bouwkundige operatien werden uitgevoerd, even uitgebreid was de reeks van aanmerkingen, beoordeelingen en bedillingen omtrent dezelve. Daar een ieder al wat te zeggen gehad heeft of nog heeft, willen wij het wagen ook een duit in het zakje te werpen.

Wij zullen ons echter niet wagen aan een onderzoek, of de meeste der bouwkundige werken, onder de bestaande omstandigheden, niet hadden kunnen achterwege blijven, en of de gelden, daaraan besteed, niet beter hadden kunnen benuttigd worden. Het valt niet te miskennen, dat des Gouverneurs bedoeling geweest is, en nog is, door het daarstellen van goede inrigtingen het dagelijksch verkeer in alle opzigten te vergemakkelijken en te verbeteren; en dit doel verdient hoogen lof.

Nog wordt naar de bereiking van dit doel gestreefd, zoo als blijkt uit den, onder handen genomen aanbouw van twee bruggen, waardoor twee volkrijke, maar door hunne ligging geïsoleerde buurten, in onmiddelijke verbinding met de hoofdwijken der stad geraken; vooral heeft dit werk groote waarde voor de 2de buitenwijk, of zoogenaamde *Prijmansgrond*. Het grootste deel dezer buurt is vooral in den regentijd als van de stad afgescheiden en ondervindt hiervan, vooral in gevallen van ziekten, dood, de grootste ongerieven. De nieuwe brug voor de *Hofstraat* zal een goed deel van dit ongerief wegnemen, echter kan zij niet in de geheele behoefte voorzien. De bewoners der *Groote Dwarsstraat* en omstreken blijven in denzelfden moeijelijken toestand. Onze vurige wensch is, dat zich de aandacht van den Gouverneur hierop vestige en Zijne Exc. nog voor haar vertrek middelen berame, immers [illegible] haren invloed geldig make, voor het bouwen eener brug over de *Drambrandersgracht*, op het punt waar deze gracht de *Groote Dwarsstraat* doorsnijdt. Hierdoor zal de tweede buitenwijk niet langer eene afgelegene, dikwijls ongenaakbare buurt blijven, maar in eene schoone, aangename gelegene voorstad herschapen worden.

Dit is het wat wij zeggen wilden. Wij wijden niet uit over de mogelijke gevolgen der voorgestelde verbetering; deze gevolgen zullen zich met den tijd doen kennen, en ongetwijfeld goed zijn.

CIVILIS.

SNIPPERTJES,

uit mijne Portefeuille.

NIEUWE SERIE.

5e Hoofdstuk.

STUDENTEN-ZORGEN.

Terwijl DE REUS en DROOGLEVER dikke wolken rook om zich heen bliezen en van tijd tot tijd hunne keelen bevochtigden met den heerlijken nectar, schreef PAALSLINGER den roerenden brief aan tante BRUMKOP, niet verzuimende om bij iederen belangrijken volzin eens te proeven. — Spoedig had hij zijn taak volbragt; las daarop den *Epistel* aan zijne makkers voor, en won niet alleen beider tevredenheid, maar de verklaring van DROOGLEVER, „dat hij liever voor altijd een *spons* of een *kurk* wilde wezen, dan te verzuimen om PAALSLINGER's gezondheid te drinken."

Nooit is er waarschijnlijk zulk een zielroerenden brief geschreven door een student aan zijne rijke tante, als deze.

Met gloeijende kleuren heeft PAALSLINGER den vreeselijken brand gemaald, die in het midden van een kouden donkeren nacht, in eene jonge jufvrouwen kostschool is uitgebroken. — Hartverscheurend heeft hij dien toestand geschetst, van eene menigte lieve jeugdige meisjes en hunne meesteresse en *secondantes*, die het volk buiten, langs de glazen vensters der kamers van het gebouw ziet rondvliegen en kermend hoort om hulp schreeuwen. Hartverscheurend is de beschrijving hoe duizende van menschen bij dezen schrikkelijken gebeurtenis tegenwoordig wanhopig de handen ten hemel slaan, maar den moed niet hebben om in den ontzettenden nood hulp te bieden — doch de ziel wordt door innig gevoel verrukt bij de *passage*: hoe een jong student door die woelende menigte heendringt en om „*ruimte*" smeekt; zich eerst door een paar emmers water over het ligchaam te werpen, doornat maakt en daarop het brandende gebouw binnen dringt. — Hij doet de spanning der hoorders ten top stijgen bij de mededeeling hoe die student *zestien* keeren die woning des ongeluks binnen gaat en even zoo-veel malen met een geredde in zijne armen, te voorschijn komt; hoe de redder afgemat en half gestikt van den rook, bijna bezwijkt, doch, op eens op het zien van twee lieve meisjes, die arm in arm voor een venster der tweede verdieping staan, om zoo vereenigd aan elkanders boezem, den vreeselijken vuurdood te ondergaan, opspringt uit de armen die hem omstrengeld hielden, zich losscheurt en nogmaals het brandende huis invliegt; terwijl vlammen en rook zich achter hem opsluiten — De angst teekent zich op het gelaat der hoorders, daar waar hij leest, hoe de boezem hijging der me-

nigte als de [illegible] kerfvel [illegible], dat door een zacht windje beroerd wordt, — daar, waar zij staroogen en eindelijk in hartverscheurende kreeten uitbarsten, bij de berekening, dat de oogenblikken verloopen zijn die er hoodig waren tot opstijgen en redding. — De haren rijzen te berge, bij de gedachte, dat de edelmoedige jongeling een keuze zal moeten doen, tusschen die twee ter vuurdood gedoemden, en *ééne* als offer aan de vlammen zal moeten achterlaten; — ijsselijke jammerkreeten gaan op — de spuitgasten verzuimen in hunne wanhoop water te geven; moeders daar tegenwoordig rukken zich de haren uit het hoofd; vaders scheuren zich de wollen borstrokken en toonen de wereld een diep geprangden borst, waarin een [illegible] hart op[illegible] bonst. — Een duizendvoudige, tot *één* kreet zaamgevloeide gil: *„zij zijn verloren!"* gaat op. — De vlammen knetteren en beginnen met hare helsche tongen de stijlen en binten van het gebouw te likken; alles kraakt, en neigt ter instorting. *„Ziet!"* roept de menigte, en men ziet beweging in de woelende vlam, die door de geopende deur van het gebouw zigtbaar is. Er heerscht eene doodsche grafstilte, die alleen door het knetteren der vlammen wordt gestoord; — de flaauwe schim wordt duidelijker, tweemaal ziet men haar eene vergeefsche poging doen, om door de vlammen heen te dringen. — *„Water!"* schreeuwt het volk; en twaalf brandspuiten zenden twaalf stralen water naar het punt van gevaar; de vlam maakt plaats voor een aschgraauwe witte damp en uit dien damp treedt de student te voorschijn, met een meisje onder iederen arm — [illegible] de aarde schijnt te zullen splijten van het gejuich des volks, en duizenden snellen toe om WILLEM en de geredden uit het gevaar te slepen; slechts drie schreden hebben zij gedaan, of met donderend gekraak stort het zesverdiepings hooge huis in — en de brand is door zichzelven gebluscht. — Alles knielt in verrukking voor den grooten menschenredder neder en WILLEM DE REUS staat daar als een HERCULES met zijne lieve geredden onder de armen, in half goodsche grootheid. — De krachten van den edele zijn uitgeput, en nadat hij ieder der tweelingen in de armen van een omstander heeft overgegeven, valt hij zelf bezwijmd in duizend armen en [illegible] honderd harten, die zich met liefde naar hem uitstrekken en van zalige aandoening voor hem kloppen. — Hij kan, het mevrouw BRUMKOP, niet krachtig genoeg mededeelen, hoe de stad verrukt is — welke hulde de *academie* hem toezeide. [illegible] veel minder van de wanhoop spreken, die als een verpletterende bliksemstraal in ieders gemoed drong, op het hooren dat WILLEM des anderdaags, door vreeselijke bloedspuwingen aan den oever des doods zweefde [illegible] de digtgeschroeide harten, doffe, stompe wanhoop die zich alleen in wilde gillende kreeten koude lucht geven — de komedie werd op last van den Burgemeester gesloten, het garnizoen gaf, gedurende het gevaar zijner ziekte zijne *borrels* aan de armen — de *senaat* ontbood drie stukken zwarte kip, om op den gevreesden slag, voorbereid te wezen, en al de honden werden buiten de stad gebragt, opdat zij den grooten kranke door hun geblaf niet zouden storen. Hij, PAALSLINGER kan niet meer [illegible] van de verrukking, toen de Secretaris der stad van de puin van het stadhuis afkondigde: „de groote, edele menschenvriend W. DE REUS is het gevaar des doods ontweken!" — alle de professoren, die op het balkon om hem heen stonden, riepen oorverdoovend driemalen; „hip! hip! hip! hoerah!", en de straatjongens stompten elkander in den nek, wanneer er waren die niet hard genoeg mede schreeuwden — de *artillerie* gaf hem elken avond eene serenade onder zijne vensters, en de weesjongens bragten hem onder eene aanspraak de bijna tot pulver verbrande *chambre cloak* als *reliek* terug, (welke PAALSLINGER de eer heeft, tante BRUMKOP als bewijs van WILLEM's eerbied voor haar, hierbij toe te zenden.) Den geheelen dag, met elke spoortrein, komen de vaders en moeders om zich aan zijn groot hart te werpen en op zijne ziekte sponde tranen van dankbaarheid te weenen — in de kerken heeft men na zijn herstel een *„Te Deum Laudamus"* gezongen, de maatschappij voor redding van drenkelingen zal eene zilveren *medaille* voor hem laten slaan, terwijl een groot schilder een tafereel zal malen, het schoone oogenblik voorstellende dat WILLEM met de twee geredden onder de armen de hulde van het knielende volk ontvangt en eindelijk is men te Amsterdam bezig om dagelijks een nieuw ballet te repeteren dat op deze gebeurtenis doelt, getiteld: *„de edelmoedige Salamander."* hij eindigt zijn relaas met zoo ter loops WILLEM's geld gebrek aan te stippen, en gewaagt van de hooge kosten die hij door deze omstandigheid heeft moeten maken, terwijl hij de edele vrouw vergiffenis voor zijne stilzwijgenheid vraagt, die voortgesproten is uit vrees van haar, die men weet, dat WILLEM zoo lief heeft, te veel te doen ontroeren.

Een gejuich [illegible] goedkeuring ging onder de jongelingen op, en men dronk driemalen achter elkander PAALSLINGER's gezondheid, toen *„de goede wil van tante* BRUMKOP" — toen een onbekende die PAALSLINGER niet noemen wilde, daarna een dito dito van WILLEM DE REUS, en daarna nog wel twee dozijnen heildronken, op zaken en personen die tot Egyptische geheimenissen behoorden. — Een eenvoudig *soupétje* werd aangerigt en onder studenten-hartelijkheid en levensvreugde genoten; daarna kwam echter de verleidelijke flesch eerst in volle werking en het vuur van genie en geest kruiste zich als *congrevische vuurpijlen* in een donkeren nacht krachtig en glansvol.

BACCHUS gaf zijn werken op ieder menschenkind bijzonder, ook hier was zulks het geval; WILLEM werd [illegible] van geest; naarmate het vloeijend vuur des wijns door zijn bloed tintelde; DROOGLEVER werd vrolijk en hoe langer hoe dorstiger, terwijl PAALSLINGER „ *sentimenteel* werd. — Menig *cigar* was reeds door het drietal aangeleverd, — menige flesch lag geesteloos en uitgeput aan hunne voeten, — de goudsche pijpen waren al lang den weg van alle stof gegaan, en men begon reeds de sigaren, die telkens uitgingen, te dikwijls aan te steken; het rozenrood van de vroege zomer uchtend, schemerde reeds door de glas gordijnen en toen begreep DROOGLEVER dat het na deze laatste flesch tijd werd om huiswaarts te gaan. Hij stelde dus nog voor, het laatst: „het *geluk van alle schoonen"* in [illegible] en zong daarop met eene haperende stem uit *„Le Bandit* [illegible]"

„Fernand! Fernand! voici l'aurore;
Bientôt va paraître le jour."

PAALSLINGER werd geroerd en kreeg water in zijne oogen en keek zoo sentimenteel als een *troubadour* uit de vijftiende eeuw; hij stond op, drukte zijne beide handen op zijn hart en halfzwaaijend en zwaggelende hief hij aan:

„Einst, o Wunder! entblüht, auf meinem
Grabe,
„Eine Blume der Asche meines Herzens;
„Deutlich schimmert auf jedem purpur
Blättchen
„[illegible] de — la — la — i — de."

„Kom ouwe jongen!" zeide DROOGLEVER, „als dat gebeurt, dan beloof ik je dat ik op al die asch een *serail* van de blaadjes zal daarstellen, waar de keizer van *Marokko* verbaasd van zal staan!" — WILLEM strekte op dit oogenblik beide beenen onder de tafel uit, leunde met zijn rug in den rug van zijn stoel, liet het hoofd op de borst zakken en reciteerde met eene heesche stem:

„[illegible] lusisti satis, edisti satis atque bibisti,
„Tempus abire tibi est" (*)

en toen sliep hij in.

DROOGLEVER [illegible] PAALSLINGER, die nog steeds met armen en handen ten hemel stond te galmen: „ADELAIDE! ADELAIDE!" onder de armen en geleidde hem voorzigtig den trap af en de huisdeur uit op straat, waar hij de eerste nachtwacht die hij tegen kwam, wilde dwingen, om met hem te *disputeren* over de *anatomische stelling, der klein hersen en zenuwen, in verband met de electro-magnetische levensontwikkeling.* Langzaam stierf het geluid der voetstappen in den laten zomernacht weg en nu en dan, doch zeer flaauw, hoorde men op verren afstand het gezang van PAALSLINGER:

„[illegible] de — la — la — la — la — i — de!"

De stilte op WILLEM's kamer wordt door niets dan door zijne diepe ademhaling afgebroken, en wij willen die plek daar in stilte ongestoord laten, om een nieuw tooneel voor onze lezers op te roepen.

Als in een flaauwen nevel ontdekte het oog eene societeits-zaal, waar een bont gewoel van leden zich vereenigd heeft; eenigen zitten aan een tafel en lezen de nieuwsbladen — anderen houden op fluisterenden toon een *confidentieel* gesprek met elkander, op den achtergrond ziet men vier jongelingen met akelige bleeke gezigten, die *Lansquenet* spelen, terwijl een vijfde persoon, sprekend op MEPHISTOPHELES gelijkende, de bank houdt, en bij iederen glimlach het gelaat der jongelingen akeliger doet verbleeken en de lichten in de zaal duisterder doet branden. Het is verschrikkelijk dat staroogen der ongelukkigen te zien, bij het aftellen der kaarten, en eene koude rilling loopt den aanschouwer langs den rug op het zien van dien akeligen glimlach des verliezers, als hij het geld den satan toeschuift; beker op beker worden geledigd, een hol helsch gelach zoo als de verdoemden moeten lagchen, galmt uit de keelen der verliezers, satan drinkt water, terwijl hij de harten der ongelukkigen, van speelwoede doet koken. — — Op den voorgrond ziet men een *billard,* waarom meen verscheidene mannen zitten, die het spel beschouwen van een jong officier en een hatelijk uitziend man, in de wandeling „GRIJP" geheeten; de partij is door den officier viermalen achter elkander gewonnen, en GRIJP klopt met het achtereind van zijne *queue* bij wijze van goedkeuring op den grond. — „Dat is nu de *vierde* achter elkander, die gij mij aanzet" zegt GRIJP. „Men kan het den officier aanzien, dat het hem streelt zijne sterke partij overwonnen te hebben. — Gij moet mij *revanché* geven! — „goed," zegt de officier. — „Om twee rijksdaalders de partij!" gaat GRIJP voort. De officier wijfelt, hij heeft een klein inkomen en moet daarvan nog zijne moeder, eene weduwe, en eene zuster gedeeltelijk onderhouden — maar zijne jeugd bezit nog die vastheid van karakter niet om te weigeren en hij neemt aan. — Een der aanwezigen welke reeds een geruimen tijd GRIJP oplettend heeft gadegeslagen, neuriet waarschuwend den officier toe, het gedeelte van het *air* uit *La dame blanche:*

Prenez garde! Prenez garde! etc.

dan te laat! het voorstel is aangenomen en men begint: — tot *twintig*, is de partij in het voordeel van den officier, daarna echter weet GRIJP op [illegible] *kruis"* te komen en maakt de partij achter elkander uit.

„Gij schijnt uw spel daar straks *caché* te hebben gehouden", zegt de zanger. GRIJP glimlacht en biedt den jeugdigen officier de keus van *quitte ou double* aan; men vangt op nieuw het spel aan en GRIJP is weder de overwinnaar, nogmaals speelt men *quitte ou double*, en men herhaalt dit twee keeren, met denzelfden ongelukkigen uitslag voor den jongeling. „kom" zegt GRIJP uitlokkend, „nog *één maal quitte ou double"*, en reeds ligt de ongelukkige jongeling die *tachtig* gulden verloren heeft de *queue* op, maar de zanger zegt tot den officier, *„pas op, gij zijt in handen,"* en de jongeling werpt de *queue* op het *billard* en weigert verder te spelen, maakt zijn *excuus* dat hij zooveel geld niet bij zich heeft, doch geeft zijn woord van eer, het hem nog voor zons ondergang te zullen zenden. GRIJP glimlacht en toont zich zeer te vreden, hem aanbiedende, wanneer hij plaisir heeft, hem *revanche* te geven, daarna vertrekt de officier in een opwonden toestand. De waarschuwende zanger treedt op GRIJP toe, en zegt hem in schrikwekkenden ernst, met een bleek echter edel gelaat. — „Mijnheer! — gij — zijt — een lage schurk!" de menigte springt op en is verbaasd, GRIJP trilt gelijk een eikenboom, die door den slag eens bijls, op zijne wortels dreunt. „Ja mijnheer," zegt de zanger „Gij zijt een lage schurk! die een onervaren jongeling, die gij weet dat noch om zijn stand, noch om de positie waarin hij verkeert om geld spelen mag, hebt uitgelokt tot 't spel; maar gij hebt nog meer gedaan, ellendeling! gij hebt door schijnbaar [illegible] spelen, hem tot [illegible] verlokt, waarvoor gij u schamen moest, ja, een afschuw voor u zelven moest gevoelen, indien er nog *één* droppel fatsoenlijk bloed, in uw vervloekt ligchaam huist." GRIJP wordt ijsselijk bleek, balt zijne vuisten en wil zich verdedigen doch, een reusachtige krachtige hand grijpt hem in den nek en slingert hem uit een venster in de nabijheid. Eene *seconde* daarna hoort men een doffen slag als van een ligchaam dat met wigt en kracht van uit eene hoogte op de aarde is nedergeslagen. Een nevel omwikkelt dit tooneel, maar heldert allengs weder op. In eene akelige duisternis ontdekt de blik een jongeling; angst teekent zich op zijn gelaat; dat gelaat gelijkt op een der spelers aan de tafel, dan weder op den officier, dan weder op WILLEM DE REUS zelven; wanhoop spiegelt zich in elk zijner bewegingen af, de haren hangen wild om het hoofd, de oogen puilen uit hunne kassen, schuw en woest blikken zij rond; de mond uit een kermend geluid van *„onteerd en verloren!"* de bleeke bevende hand voelt in den boezem en komt weder te voorschijn met een wapen des doods; nog een blik ten hemel, nog een enkel kermend angstig gekreun, de tromp wordt in den mond gezet, de trekker overgehaald. Een slag, een afgrijsselijke gil, en, de rampzalige stort met een verbrijzeld hoofd neder; — de walmende kruiddamp verbergt dit ijsselijk tooneel, doch verdunt zich allengs weder en nu staat er eene reeds bejaarde vrouw op de plek der misdaad die met een goedigen doch ernstigen blik den droomer aanstaart, hare hand omhoog heft en hem dreigend met den vinger toe wenkt. — —

WILLEM ontwaakt met een kreet van schrik op het zien van de gestalte zijner tante, hij bevindt zich op den vloer onder de tafel, de zon schijnt met glans en kracht door de vensters, en een aanhoudend gebons op zijne kamerdeur, met de waarschuwing eener stem van buiten *„dat het al kwartier over tienen is!"* doet hem klaar wakker op springen.

W. E. H. WINKELS.

(Vervolg hierna.)

(*) Ge hebt genoeg gespeeld, genoeg gegeten en gedronken, het is tijd dat gij heen gaat.

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 18den dezer, de Nederl. schoener *Emma*, kapt. van Wilgen, van Demerarij.

Den 19den, het schip *Willem Eduard*, kapt. van Wijck, van Amsterdam.

Den 21sten, de Fransche stoomboot *le Flambeau*, van Cayenne.

VERTROKKEN.

Den 21sten, de Koloniale schroefstoomboot *Vice Admiraal Rijk*, kapt. H. J. Rueman, naar Demerarij.

Idem, de Fransche stoomboot *Le Flambeau*, naar Cayenne.

IN LADING NAAR AMSTERDAM.

Het schip *Casper de Robles*, kapt. van Slooten, adres bij H. Degenhard.

Het schip *Amsterdam*, kapt. Wehdemeijer, adres bij H. Degenhard.

Het schip *Compagnie*, kapt. Kuijper, adres bij J. C. Oosterbaan.

Het schip *Eliza*, kapt. Visser, adres bij J. M. Polak.

AANGEKOMEN PASSAGIERS.

Met de Nederl. schoener *Emma*, de heeren Seijler en Danjon.

BURGERLIJKE STAND.

Op den 22sten Julij 1859, is aanteekening gedaan van het voorgenomen huwelijk van:

Jacob Evert Wesenhagen en Agnes Elisabeth Christina Hagen.

Henricus Jacobus Blancke en Martha Johanna Blancke.

Hendrik Samuel Schouten en Julia Wilhelmina Margaretha Binz.

Van den 15den tot den 21sten Julij 1859, zijn alhier ingeschreven, als overleden:

Den 16den, Cornelia Suel, Echtgenoot van Johan Heinrich Carel Wolff, 55 jaren en 5 maanden.

Den 17den, Mozes Jacobs, weduwenaar van Marianna Abraham Eliazer Salomons, 78 jaren.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

Bij Gouvernements resolutie van den 16n. Julij No. 14 is, tengevolge van het overlijden van den fungerenden President van het Geregtshof Mr. J. C. Palthe Wesenhagen, *voorloopig en behoudens zoodanige andere of nadere benoemingen of regelingen als noodig mogten worden bevonden:*

1. bij afwezigheid van 's Hoven oudste Lid Mr. G. de Meinertzhagen, gequalificeerd tot fungerenden President van het Geregtshof, het Lid Mr. B. Donker Curtius, en

2. tot de waarneming van de functien van Auditeur Militair en bij de Schutterij gequalificeerd de heer Mr. P. H. Verbeek, Commies ten burele van den Procureur Generaal.

Benoodigd voor 's Gouvernements dienst.

DIVERSE FOURNITURES en andere HUISHOUDELIJKE BENOODIGDHEDEN ten dienste van het Militair Hospitaal, alwaar de modellen te bezigtigen zijn.

De bus, der inschrijvings billetten ter Gouvernements Secretarie alwaar eene specifieke lijst der benoodigde Artikelen is aangeplakt, zal geligt worden op MAANDAG den 25 Julij e. k., des voormiddags ten 10 ure.

Paramaribo, den 21 Julij 1859.

Transport.

Den 20n. Julij 1859. J. Nahar aan F. H. van Garde voor hare in leven zijnde en nog te verwekkene kinderen, van het Erf met de daaropstaande Gebouwen, aan de *Ladesmastraat*, N. W. La. E No. 391 O. W. La. D No. 823.

Idem, S. Dumont aan C. B. Kraaijenhoff van Wickers, van het Huis en Erf aan de *Zwartenhovenbrugstraat*, N. W. La. B No. 179, O. W. La. D No. 405.

Idem, P. A. C. Thonon in het Burgerregister ingeschreven als Tonnon, zoo voor zich en als gemagtigde

1. van J. P. C. Uckerman, welke als gemagtigde van J. M. H. Wakker en

2. van S. D. Thonon, Echtgenoot van H. Kettenbelt aan S. M. Wakker, van *drie vierde* aandeelen in het Erf en al de daaropstaande Gebouwen, op den hoek van de *Klipsteenen* en *Wagenwegstraat*, N. W. La. B No. 204 O. W. La. C No. 67.

Paramaribo, den 20 Julij 1859.

te bekomen bezit van Cuba te nemen. De poging zoude eene natuurlijk in oorlog brengen met de mogendheid, die dat zoude doen. Indien deze onderstelling verwezenlijkt wierd, dan zoude het eene herhaling zijn van hetgeen Napoleon I deed, met Louisiana aan ons af te staan. Hij had toen alleen op het oog het verkrijgen van een middel om eene marine te bouwen, waarmede hij de heerschappij van Engeland ter zee zoude hebben vernietigd.

Men verhaalt de volgende bijzonderheid van het 3de reg. Zouaven, die zich in het gevecht bij Palestro zoo zeer onderscheiden hebben. Toen de manschappen van dit reg. het geschut der Oostenrijkers op den overkant van de rivier opmerkten, sprongen zij in het water, na hunne patronen weggeworpen te hebben, en bereikten deels wadende, deels zwemmende den overkant, waar zij den heuvel beklommen, waarop de Oostenrijksche kanonnen stonden, welke zij met de bajonet veroverden en al vorens Koning Victor Emanuel den tijd had gehad de Sardinische artillerie te doen avanceren, om den aanval te ondersteunen. Aan velen zal dit ongeloofelijk voorkomen, vooral wanneer men overweegt, dat dit dappere regiment niet meer dan 20 dooden en 200 gewonden telt; maar volgens ooggetuigen, die hen in Afrika gezien hebben, ligt hierin niets vreemds. Gewoon aan den tirailleur-oorlog, weten zij van het minste voordeel dat het terrein oplevert, partij te trekken, en staan in dezelfde minuut twintigmaal overeind of duiken of kruipen over den grond als zoovele slangen.

De *Annales du Commerce* bevat de volgende opgaven der gevolgen van de Amerikaansche handelscrisis van 1857 (de vier laatste maanden van dat jaar) en van 1858. In 1857 heeft het aantal faillissementen aan gene zijde van den Oceaan bedragen 4932 met een passief van 292 en in 1858 4225 met een passief van 96 millioen doll. In het geheel hebben er dus plaats gehad 9156 faillissementen, met een passief van 388 millioen doll. De plaatsen der Unie, welke het meest de gevolgen van de crisis ondervonden hebben, zijn: New-York met 1321 faillissementen, Boston met 224 en het overige deel van den zoo industrieelen staat Masachussets met 358 faillissementen, Philadelphia 389, Chicago, met zijn belangrijken graanhandel, 204, Cincinnati met zijne zouterijen en schoenmakerijen 447, Baltimore de mededinger van New-Orleans naar de katoenhandel, 234, New-Orleans 103, enz. Al deze steden zijn door een commercieelen band zeer nauw aan elkander verbonden, vooral de vier eersten, hetgeen den sleutel geeft van de talrijke en het gelijktijdige der aldaar plaats gehad hebbende verliezen. Om dien band aan te toonen, zij het genoeg op de omstandigheid te wijzen, dat New-York de groote uitvoermarkt is van de voortbrengselen van Masachussets en Pensylvanie, en tevens voor een groot deel de granen, welke de landbouw van het westen te Chicago bijeenbrengt, uitvoert.

Indien men thans het aantal faillissementen in 1857 en 1858 met elkander vergelijkt, dan ziet men, dat hun getal nagenoeg gelijk is, terwijl het passief der faillis. in 1858 tot twee derden verminderd is. Welk gevolg kan men daaruit anders trekken, dan dat de groote huizen reeds in het begin der crisis vielen en successivelijk de kleinere huizen in hunnen val medesleepten? Of, om andere woorden te bezigen, het kwaad lag in de organisatie der banken en van den groothandel, het kwaad dat 12 of 15 md. lang de Amerik. markt zoozeer heeft geschokt en met haar, alle markten der wereld. Het is te hopen dat het verbazende passief van 388 millioen dollars langen tijd den Amerikanen als een waarschuwend voorbeeld voor oogen mag zweven. Maar de Amerikanen laten zich om zulk eene kleinigheid in hunne operatiën niet ligt tegenhouden; misschien heeft men in 1859 bereids den donderslag vergeten, die in Augustus van 1857 losbarstte.

In den *Moniteur* leest men bijzonderheden omtrent den maarschalk Marie Edme Patrice Maurice, graaf de Mac-Mahon, waaruit blijkt dat deze krijgsman zich het eerst heeft onderscheiden in het jaar 1842, bij het gevecht van Bab-el-Taza in Africa. In 1844 is hij bevorderd tot luit. kolonel bij het vreemden-legioen, in welke betrekking hij gewigtige diensten heeft bewezen in Kabylie. In 1845 is hij als kolonel belast geworden met het bevel over het 41ste regement infanterie van linie, met hetwelk hij driemalen tegen de Kabylen slaags is geweest. In 1848 is hij benoemd tot brigade-generaal en in 1849 tot ridder van het Legioen van Eer. In 1852 heeft hij de divisie te Constantine gecommandeerd en eene expeditie bestuurd ten oosten van die stad. Daarna is hij benoemd tot lid van den algemeenen raad van het departement Saone en Loire en voorts tot grootofficier van het Legioen van Eer. In 1855 heeft hij krachtdadig bijgedragen tot den val van Sebastopol, en is hij bevorderd tot divisie-generaal en tot grootkruis. In 1856 is hem de Bath orde verleend en heeft de Keizer hem verheven tot lid van den senaat. In 1857 is hij werkzaam geweest als secretaris van dat hooge staats-ligchaam en heeft uit handen van Z. M. de militaire medaille ontvangen. Eindelijk, in 1859, is hij, met den titel van hertog van Magenta, verheven tot den rang van maarschalk.

De zitting van den Franschen senaat is nu gesloten. Vóór de lezing van het besluit van H. M. de Keizerin regentes, waarbij die sluiting wordt aangekondigd, heeft de president, de Heer Troplong, de volgende toespraak gehouden.

MIJNE HEEREN SENATOREN!

«Vergun mij, eer ik den minister van staat het woord geef, een gevoel uit te spreken, hetwelk bij het einde dezer belangrijke zitting ons vaderlandslievend afscheid zal zijn. De Keizer heeft een nieuwen naam in de gedenkboeken onzer overwinningen doen opteekenen. Het groote leger en de beroemde veldheer schijnt men als het ware reeds te hebben terug gevonden op dien Italiaanschen bodem, waar zich het genie van Napoleon I openbaarde, en de slag bij Magenta is te gelijker tijd de bevrijding van Sardinie, de verwerving der onafhankelijkheid van het Lombardijsch Venetiaansche gebied en de nederlaag des vijands. Laat ons, even als het geheele rijk, eene overwinning toejuichen die voortaan aan de geschiedenis behoort. Wanneer wij, Mijne Heeren de Senatoren! hier weder bijeenkomen, zal het keizerrijk van Napoleon III, die Frankrijk heeft gered, waarschijnlijk Italie bevrijd hebben, en zal Europa het einde hebben aanschouwd van eene kwestie, waardoor het reeds sedert eeuwen geschokt werd. Wij hebben inderdaad aan gene zijde der Alpen een man, een leger, eene edele zaak, terwijl onze onoverwinnelijke kracht wordt geleid door gematigdheid, regtvaardigheid en menschelijkheid. Laat ons daarop vertrouwen en met elkander gaan onder den kreet van: Leve de Keizer!» Een algemeene kreet van Leve de Keizer! uit den boezem van den Senaat opgegaan, was het antwoord op deze welsprekende taal des voorzitters.

Met het oog op de bestaande omstandigheden, zullen de volgende statistieke bijzonderheden betreffende de strijdkrachten der volgende mogendheden, onzen lezers gewis welkom zijn.

FRANKRIJK.

Generale staf. 12 maarschalken, 149 divisiegeneraals, 332 brigadegeneraals actief en in reserve; 550 officieren van kolonel tot luitenant en 246 officieren der intendance; *Gendarmerie*: infanterie en kavallerie 25,572 man, waaronder 600 voor Afrika. *Infanterie*: p. m. 200,000 man, uitmakende de regementen van linie en ligte infanterie, voltigeurs enz., 18000 man jagers, 6000 Zouaven, 1000 Afrikaansche infanterie, 12 strafkompagniën fuseliers en pionniers, 1 corps van 4000 man vreemdenlegioen, 3 bataillons Afrikaansche tiraillers, 6 kompagniën onderofficieren en veteranen. *Kavallerie*: p. m. 58,000 man karabiniers, kurassiers, dragonders, lanciers, guides, jagers, huzaren enz. Voorts nog 3 regementen spahis, 1 eskadron honderd-gardes, 4 komp. remonte en de kavallerieschool te Saumur. *Artillerie*: 14 regementen te zamen circa 30,000 man, elk regem. van [illegible] batterijen, 1 regem. pontonniers, 12 kompagnieën werklieden, 1 komp. wapensmeden, 4 eskadrons transporttrein en 5 komp. veteranen. *Genie*: regement en staf 4000 man, 1 komp. sapeur-conducteurs, elk bataillon 7 komp. sappeurs, 1 mineurs, 2 werklieden, 1 veteranen. Daarenboven nog de administrative- en gezondheids dienst, werklieden en ambtenaren. Totaal van het Fransche leger in vredestijd 350,000 man en 80,000 paarden.

OOSTENRIJK.

Vier armeën met 14 armeekorpsen: armee te Weenen met 5, armee te Verona met 4, armee te Pesth met 4, armee te Lemberg met 1 armeekorpsen. Wijders de armee in Croatie, Slavonie, Dalmatie onder den banus staande, zamengesteld uit 4 divisien of 10 brigades. *Staf*: veldmaarschalken 6, luitenants-veldmaarschalken 107, generaals der kavallerie en veldtuigmeesters 22, generaal-majoors 139. *Garden*: k. k. eerste arcieren-lijfgarden, bestaande uit 75 officieren, k. k. Lombardisch-Venetiaansche adelijke lijfgarde, k. k. trawanten lijfgarde 92 man, k. k. lijfgarde gendarmerie (zonder de officieren 100 man), k. k. hofburgerwacht 300 man. *Infanterie*: grenadiers bataillons 35, regementen duitsche en gallicische infant. à 5 bat. 175 B., 20 regementen hongaarsche infant. à 4 bat. 80 B., 8 regementen italiaansche infant. à 4 bat. 32 B., 14 regementen grensinfant. à 3 bat. 42 B., Czaikisten bataillon 1, 1 Tyrolet-jager regiment 7 B., jager bataillons 25, grenscordon bataillons in de Bukowina 2, te zamen 384 bataillons; Sanitaetsbataillons 3, garnizoens bataillons 6, kompagnien van discipline 5. *Kavallerie*: 8 regementen kurassiers 48 esk., 7 regementen dragonders 42 esk., 12 regementen huzaren 96 esk., 11 regementen uhlanen 88 esk., te zamen 276 esk., stafdragonders 1 esk. *Artillerie*: veldartillerie: 5 regementen vormen 125 batterijen à 8 stukken met 10 reserve kompagnien. Het korps vuurwerkers: 16 batterijen met 3 reserve kompagnien. Vestingartillerie: 8 bataillons. Technische artillerie: artillerie transporttrein, 12 kompagnien, raketten-laboratorium kompagnien 3; directie van vuurwerkers en draagbare wapenen; administratie der constructie-magazijnen, 15 districten. Inspectie der draagbare en andere wapens: 1 chef, 1 adjudant, 18 inspecteurs der artillerie-wapens. *Korpsen en bijtakken*: wapen der genie behalve de staf der genie: de genie-troepen 2 regementen, ieder in 3 veldbataillons en 1 instructie-bataillon: 8 bataillons of 40 kompagnien. Generaal kwartiermeester-staf 145, korps topografische ingenieurs 44 officieren, corps pionniers, 4 bataillons of 25 compagnien, flottille-corps (mariniers) 4 kompagn. Gendarmerie 16 regemen. Totaal 800,000 man met 1344 stukken geschut.

DUITSCHE BOND.

Tot de zamenstelling van dit leger dat op 525.000 man geteld wordt met 1122 stukken geschut, levert Oostenrijk 94.822, Pruissen 79,484, beide Hohenzollern 501, Beijeren 35,600, Saksen 12 000, Hanover 13,054, Wurtemberg 13,955, Baden 10,000, Keurhessen 5,679, Grootshertogdom Hessen 6,195, Holstein en Lauenburg 3,600, Luxemburg en Limburg 2,536, Brunswijk 2,096, Mecklenburg Schwerin 3,580, Nassau 4,039, Saksen Weimar 2,010, Saksen Coburg Gotha 1,116, Saksen Meiningen 1,150, Saksen Altenburg 982, Mecklenburg Strelitz 748, Oldenburg met Inn und Knyphausen 2,829, Anhalt Dessau 429, Anhalt Bernburg 370, Anhalt Cöthen 325, Schwarsburg Sondershausen 451, Schwarzburg Rudolstein 539, Liechtenstein 55, Waldeck 519, Reuss oudere linie 223, jongere linie 522, Schaumburg Lippe 210, Lippe 721, Hessen Homburg 200.

INGEZONDEN.

„Die timmert aan den weg hoort veel gezeg."

Zoo iemand de waarheid van deze spreuk heeft ondervonden, dan is het voorzeker onze eerlang af te treden Landvoogd. Zelden zijn onder het bestuur van een Gouverneur in Suriname, in weinige jaren zooveel en zulke belangrijke bouwwerken uitgevoerd, als onder de regering van den Heer SCHIMPF. Doch zoo uitgebreid de schaal was, waarop de bouwkundige operatien werden uitgevoerd, even uitgebreid was de reeks van aanmerkingen, beoordeelingen en bedillingen omtrent dezelve. Daar een ieder al wat te zeggen te hebben heeft, de nog heeft, willen wij het wagen ook een duit in het zakje te werpen.

Wij zullen ons echter niet wagen aan een onderzoek, of de meeste der bouwkundige werken, onder de bestaande omstandigheden, niet hadden kunnen achterwege blijven, en of de gelden, daaraan besteed, niet beter hadden kunnen benuttigd worden. Het valt niet te miskennen, dat des Gouverneurs doel steeds geweest is, en nog is, door het daarstellen van goede inrigtingen het dagelijksch verkeer in alle opzigten te vergemakkelijken en te verbeteren; en dit doel verdient hoogen lof.

Nog wordt naar de bereiking van dit doel gestreefd, zoo als blijkt uit den onder handen genomen aanbouw van twee bruggen, waardoor twee volkrijke, maar door hunne ligging geisoleerde buurten, in onmiddelijke verbinding met de hoofdwijken der stad geraken; vooral heeft dit werk groote waarde voor de 2de buitenwijk, of zoogenaamde *Vrijmansgrond*. Het grootste deel dezer buurt is vooral in den regentijd als van de stad afgescheiden, en ondervindt hiervan vooral, in gevallen van ziekte en dood, de grootste ongerieven. De nieuwe brug voor de *Hofstraat* zal een goed deel van dit ongerief wegnemen, echter kan zij niet in de geheele behoefte voorzien. De bewoners der *Groote Dwarsstraat* en omstreken blijven in denzelfden moeijelijken toestand. Onze vurige wensch is, dat zich de aandacht van den Gouverneur hierop vestige en Zijne Exc. nog voor zijn vertrek middelen berame, immers zijnen invloed geldig make, voor het bouwen eener brug over de *Drambrandersgracht*, op het punt waar deze gracht de *Groote Dwarsstraat* doorsnijdt. Hierdoor zal de tweede buitenwijk niet langer eene afgelegene, dikwijls ongenaakbare buurt blijven, maar in eene schoone, aangename, gelegene voorstad herschapen worden.

Dit is het wat wij zeggen wilden. Wij weiden niet uit over de mogelijke gevolgen der voorgestelde verbetering; deze gevolgen zullen zich met den tijd doen kennen, en ongetwijfeld goed zijn.

CIVILIS.

SNIPPERTJES,

uit mijne Portefeuille.

NIEUWE SERIE.

5e. Hoofdstuk.

STUDENTEN-ZORGEN.

Terwijl DE RAUS en DROOGLEVER dikke wolken rook om zich heen bliezen en van tijd tot tijd hunne keelen bevochtigden met den heerlijken nectar, schreef PAALSLINGER den roerenden brief aan tante BRUMKOP, niet verzuimende om bij iederen belangrijken volzin eens te proeven. — Spoedig had hij zijn taak volbragt, las daarop den *Epistel* aan zijne makkers voor, en won niet alleen beider tevredenheid, maar de verklaring van DROOGLEVER, „dat hij liever voor altijd een *spons* of een *kurk* wilde wezen, dan te verzuimen om PAALSLINGER's gezondheid te drinken."

Nooit is er waarschijnlijk zulk een zielroerenden brief geschreven door een student aan zijne rijke tante, als deze.

Met gloeijende kleuren heeft PAALSLINGER den vreeselijken brand gemaald, die in het midden van een kouden donkeren nacht, in eene jonge juffrouwen kostschool is uitgebroken. — Hartverscheurend heeft hij den toestand geschetst, van eene menigte lieve jeugdige meisjes en hunne meesteresse en *secondantes*, die het volk buiten, langs de glazen vensters der kamers van het gebouw ziet rondvliegen en kermend hoort om hulp schreeuwen. Ijzingwekkend is de beschrijving hoe duizende van menschen bij dezen schrikkelijken gebeurtenis tegenwoordig wanhopig de handen ten hemel slaan, maar den moed niet hebben om in den ontzettenden nood hulp te bieden — doch de ziel wordt door innig gevoel verrukt bij de *passage*: hoe een jong student door die woelende menigte heendringt en om „ruimte" smeekt; zich eerst door een paar emmers water over het ligchaam te werpen, doornat maakt en daarop het brandende gebouw binnen dringt. — Hij doet de spanning der hoorders ten top stijgen bij de mededeeling hoe die student *zestien* keeren die woning des ongeluks binnen gaat en even zoo veel malen met een geredde in zijne armen, te voorschijn komt; hoe de redder afgemat en half gestikt van den rook, bijna bezwijkt, doch, op eens op het zien van twee lieve meisjes, die arm in arm voor een venster der tweede verdieping staan, om zoo vereenigd aan elkanders boezem, den vreeselijken vuurdood te ondergaan, opspringt uit de armen die hem omstrengeld hielden, zich losscheurt en nogmaals het brandende huis invliegt; terwijl vlammen en rook zich achter hem opsluiten — De angst teekent zich op het gelaat der hoorders, daar waar hij leest, hoe de boezem hijging der me-

nigte als desgelijks een zee korenveld is, dat door een zacht windje beroerd wordt, als daar, waar zij staroogen en eindelijk in hartverscheurende kreeten uitbarsten, bij de berekening, dat de oogenblikken verloopen zijn die er noodig waren tot opstijgen en redding. — De haren rijzen te berge bij de gedachte, dat de edelmoedige jongeling een keuze zal moeten doen, tusschen die twee ter vuurdood gedoemden, en *ééne* als offer aan de vlammen zal moeten achterlaten; ijsselijke jammerkreeten gaan op — de spuitgasten verzuimen in hunne wanhoop water te geven; moeders daar tegenwoordig rukken zich de haren uit het hoofd; vaders scheuren zich de wollen borstrokken en toonen de wereld een diep geprangden borst, waarin een vanoudsher ... half opboust. Een duizendvoudige, tot *één* kreet zaâmgevloeide gil: „*zij zijn verloren!!!*" gaat op. De vlammen knetteren en beginnen met hare helsche tongen de stijlen en binten van het gebouw te likken; alles kraakt en neigt ter instorting. „*Ziet!*" roept de menigte, en men ziet beweging in de woelende vlam, die door de geopende deur van het gebouw zigtbaar is. Er heerscht eene doodsche grafstilte, die alleen door het knetteren der vlammen wordt gestoord; — de flaauwe schim wordt duidelijker, tweemaal ziet men haar eene vergeefsche poging doen, om door de vlammen heen te dringen. — „*Water!*" schreeuwt het volk; en twaalf brandspuiten zenden twaalf stralen water naar het punt van gevaar; de vlam maakt plaats voor een aschgraauwe witte damp en uit dien damp treedt de student te voorschijn, met een meisje onder iederen arm — ... de aarde schijnt te zullen splijten van het gejuich des volks, en duizenden snellen toe om WILLEM en de geredden uit het gevaar te slepen; slechts drie schreden hebben zij gedaan, of met donderend gekraak stort het zesverdiepings hooge huis in — en de brand is door zichzelven gebluscht. — Alles knielt in verrukking voor den grooten menschenredder neder en WILLEM DE REUS staat daar als een HERCULES met zijne lieve geredden onder de armen, in half goodsche grootheid. — De krachten van den edele zijn uitgeput, en nadat hij ieder der tweelingen, in de armen van een omstander heeft overgegeven, valt hij zelf bezwijmd in duizend armen en aan wijf honderd harten, die zich met liefde naar hem uitstrekken en van zalige aandoening voor hem kloppen. — Hij kan het mevrouw BRUMKOP niet krachtig genoeg afdeelen, hoe de stad verrukt is — welke hulde de *academie* hem toezeide, hoe hij nog veel minder van de wanhoop spreken, die als een verpletterende bliksemstraal in ieders gemoed drong, op het hooren dat WILLEM des anderdaags, door vreeselijke bloedspuwingen aan den oever des doods zweefde — geen traan ... de de digtgeschroefde harten; doffe, stompe wanhoop die zich alleen in wilde gillende kreeten konde lucht geven — de komedie werd op last van den Burgemeester gesloten, het garnizoen gaf, gedurende het gevaar zijner ziekte zijne *borrels* aan de armen — de *senaat* ontbood drie stukken zwarte kip, om op den gevreesden slag voorbereid te wezen, en al de honden werden buiten de stad gebragt, opdat zij den grooten kranke door hun geblaf niet zouden storen. Hij, PAALSLINGER kan niet meer; hij schrijft van de verrukking, toen de Secretaris der stad van de puin van het stadhuis afkondigde, dat de groote edele menschenvriend W. DE REUS is het gevaar des doods ontweken! — al de professoren, die op het balkon om hem heen stonden, riepen oorverdoovend driemalen: „hip! hip! hip! hoerah!" en de straatjongens stompten elkander in den nek, wanneer er waren die niet hard genoeg mede schreeuwden — de *artillerie* gaf hem elken avond eene serenade onder zijne vensters, en de weesjongens bragten hem onder eene aanspraak de bijna tot pulver verbrande *chambre cloak* als *reliek* terug. (welke PAALSLINGER de eer heeft, tante BRUMKOP als bewijs van WILLEM's eerbied voor haar, hierbij toe te zenden.) Den geheelen dag, met elke spoortrein, komen de vaders en moeders om zich aan zijn groot hart te werpen en op zijne ziekte sponde tranen van dankbaarheid te weenen — in de kerken heeft men na zijn herstel een „*Te Deum Laudamus*" gezongen; de maatschappij voor redding van drenkelingen zal eene zilveren *medaille* voor hem laten slaan, terwijl een groot schilder een tafereel zal malen, het schoone oogenblik voorstellende dat WILLEM met de twee geredden onder de armen de hulde van het knielende volk ontvangt en eindelijk is men te Amsterdam bezig om dagelijks een nieuw ballet te repeteren dat op deze gebeurtenis doelt, getiteld: „*de edelmoedige Salamander*" hij eindigt zijn relaas met zoo ter loops WILLEM's geld gebrek aan te stippen, en gewaagt van de hooge kosten die hij door deze omstandigheid heeft moeten maken, terwijl hij de edele vrouw vergiffenis voor zijne stilzwijgenheid vraagt, die voortgesproten is uit vrees van haar, die men weet, dat WILLEM zoo lief heeft, te veel te doen ontroeren.

Een gejuich van goedkeuring ging onder de jongelingen op, en men dronk driemalen achter elkander PAALSLINGER's gezondheid, toen „*de goede wil van tante* BRUMKOP" — toen een onbekende die PAALSLINGER niet noemen wilde, daarna een dito dito van WILLEM DE REUS, en daarna nog wel twee dozijnen heildronken, op zaken en personen die tot Egyptische geheimenissen behoorden. — Een eenvoudig *soupétje* werd aangerigt en onder studenten-hartelijkheid en levensvreugde genoten; daarna kwam echter de verbindelijke flesch eerst in volle werking en het vuur van genie en geest kruiste zich als *congrevische vuurpijlen* in een donkeren nacht krachtig en glansvol.

BACCHUS gaven werken op ieder menschenkind bijzonder, ook hier was zulks het geval; WILLEM werd ... van geest, naarmate het vloeijend vuur des wijns door zijn bloed tintelde; DROOGLEVER werd vrolijk en hoe langer hoe dorstiger, terwijl PAALSLINGER *sentimenteel* werd. — Menig *air* was reeds door het drietal aangeheven, — menige flesch lag geesteloos en uitgeput aan hunne voeten, — de goudsche pijpen waren al lang den weg van alle stof gegaan, en men begon reeds de sigaren, die telkens uitgingen, te dikwijls aan de steken; het rozenrood van de vroege zomer uchtend schemerde reeds door de glas gordijnen en toen begreep DROOGLEVER dat het *na* deze laatste flesch tijd werd om huiswaarts te gaan. Hij stelde dus nog voor het laatst: „*het geluk van alle schoonen*" in en zong daarop met eene haperende stem uit „*La Dame Blanche*":

„*Fernand! Fernand! voici l'aurore;*
Bientôt va paraître le jour."

PAALSLINGER werd geroerd en kreeg water in zijne oogen en keek zoo sentimenteel als een *troubadour* uit de vijftiende eeuw; hij stond op, drukte zijne beide handen op zijn hart en half-zwaaijende en waggelende hief hij aan:

„*Einst, o Wunder! entblüht, auf meinem Grabe,*
„*Eine Blume der Asche meines Herzens;*
Deutlich schimmert auf jedem purpur Blättchen:
A — de — la — i — de."

„Kom ouwe jongen!" zeide DROOGLEVER, „als dat gebeurt, dan beloof ik je dat ik op al die asch een *serail* van de blaadjes zal daarstellen, waar de keizer van *Marokko* verbaasd van zal staan." WILLEM strekte op dit oogenblik beide beenen onder de tafel uit, leunde met zijn rug in den rug van zijn stoel, liet het hoofd op de borst zakken en reciteerde met eene heesche stem

„*...lusisti satis, edisti satis atque bibisti;*
„*Tempus abire tibi est*" (*)

en toen sliep hij in.

DROOGLEVER trok PAALSLINGER, die nog steeds met armen en handen ten hemel stond te galmen: „ADELAÏDE! ADELAÏDE!" onder de armen en geleidde hem voorzigtig den trap af en de huisdeur uit op straat, waar hij de eerste nachtwacht die hij tegen kwam, wilde dwingen, om met hem te *disputeren* over de *anatomische stelling, der klein hersen en zenuwen, in verband met de electro-magnetische levensontwikkeling*. Langzaam stierf het geluid der voetstappen in den laten zomernacht weg en nu en dan, doch zeer flaauw, hoorde men op verren afstand het gezang van PAALSLINGER:

„*A — de — la — la — i — la — i — de!*"

De stilte op WILLEM's kamer wordt door niets dan door zijne diepe ademhaling afgebroken, en wij willen die plek daar in stilte ongestoord laten, om een nieuw tooneel voor onze lezers op te roepen.

Als in een flaauwen nevel ontdekte het oog eene societeits-zaal, waar een bont gewoel van leden zich vereenigd heeft; eenigen zitten aan een tafel en lezen de nieuwsbladen — anderen houden op fluisterenden toon een *confidentieel* gesprek met elkander, op den achtergrond ziet men vier jongelingen met akelige bleeke gezigten, die *Lansquenet* spelen, terwijl een vijfde persoon, sprekend op MEPHISTOPHELES gelijkende, de bank houdt, en bij iederen glimlach het gelaat der jongelingen akeliger doet verbleeken en de lichten in de zaal duisterder doet branden. Het is verschrikkelijk dat staroogen der ongelukkigen te zien, bij het aftellen der kaarten; en eene koude rilling loopt den aanschouwer langs den rug op het zien van dien akeligen glimlach des verliezers, als hij het geld den satan toeschuift; beker op beker worden geledigd, een hol helsch gelach zoo als de verdoemden moeten lagchen, galmt uit de keelen der verliezers, satan drinkt water, terwijl hij de harten der ongelukkigen, van speelwoede doet koken. — — Op den voorgrond ziet men een billard, waarom twee verscheidene mannen zitten, die het spel beschouwen van een jong officier en een hatelijk uitziend man, in de wandeling „GRIJP" geheeten; de partij is door den officier viermalen achter elkander gewonnen en GRIJP klopt met het achtereind van zijne *queue* bij wijze van goedkeuring op den grond. — „Dat is nu de *vierde* achter elkander, die gij mij aanzet" zegt GRIJP. „Men kan het den officier aanzien, dat het hem streelt zijne sterke partij overwonnen te hebben. — Gij moet mij *revanche* geven! — „goed," zegt de officier. — „Om twee rijksdaalders de partij," gaat GRIJP voort. De officier wijfelt, hij heeft een klein inkomen en moet daarvan nog zijne moeder, eene weduwe, en eene zuster gedeeltelijk onderhouden — maar zijne jeugd bezit nog die vastheid van karakter niet om te weigeren en hij neemt aan. — Een der aanwezigen welke reeds een geruimen tijd GRIJP oplettend heeft gadegeslagen, neuriet waarschuwend den officier toe, het gedeelte van het *air* uit *La dame blanche*:

„*Prenez garde! Prenez garde! etc.*"

dan te laat! het voorstel is aangenomen en men begint: — tot *twintig*, is de partij in het voordeel van den officier, daarna echter weet GRIJP op „'t *kruis*" te komen en maakt de partij achter elkander uit.

„Gij schijnt uw spel daar straks *caché* te hebben gehouden", zegt de zanger. GRIJP glimlacht en biedt den jeugdigen officier de keus van *quitte ou double* aan; men vangt op nieuw het spel aan en GRIJP is weder de overwinnaar, nogmaals speelt men *quitte ou double*, en men herhaalt dit twee keeren, met denzelfden ongelukkigen uitslag voor den jongeling. „kom" zegt GRIJP uitlokkend, „nog *één maal quitte ou double*", en reeds ligt de ongelukkige jongeling die *tachtig* gulden verloren heeft, de *queue* op, maar de zanger zegt tot den officier, „*pas op, gij zijt in handen*," en de jongeling werpt de *queue* op het *billard* en weigert verder te spelen; maakt zijn *excuus* dat hij zooveel geld niet bij zich heeft, doch geeft zijn woord van eer, het hem nog voor zons ondergang te zullen zenden. GRIJP glimlacht en toont zich zeer te vreden, hem aanbiedende, wanneer hij plaisir heeft, hem *revanche* te geven; daarna vertrekt de officier in een opgewonden toestand. De waarschuwende zanger treedt op GRIJP toe, en zegt hem in schrikwekkenden ernst, met een bleek echter edel gelaat. — „Mijnheer! — gij — zijt — een — lage schurk!" de menigte springt op en is verbaasd, GRIJP trilt gelijk een eikenboom, die door den slag eens bijls, op zijne wortels dreunt. „Ja mijnheer" zegt de zanger, „Gij zijt een lage schurk! die een onervaren jongeling, die gij weet dat noch om zijn stand, noch om de positie waarin hij verkeert om geld spelen mag, hebt uitgelokt tot 't spel; maar gij hebt nog meer gedaan, ellendeling! gij hebt door schijnbaar slecht te spelen, hem tot iets verlokt, waarvoor gij u schamen moest, ja een afschuw voor u zelven moest gevoelen, indien er nog *één* droppel fatsoenlijk bloed, in uw vervloekt ligchaam huist." GRIJP wordt ijsselijk bleek, balt zijne vuisten en wil zich verdedigen doch, een reusachtige krachtige hand grijpt hem in den nek en slingert hem uit een venster in de nabijheid. Eene *seconde* daarna hoort men een doffen slag als van een ligchaam dat met wigt en kracht van uit eene hoogte op de aarde is nedergeslagen. Een nevel omwikkelt dit tooneel, maar heldert allengs weder op. In eene akelige duisternis ontdekt de blik een jongeling; angst teekent zich op zijn gelaat; dat gelaat gelijkt op een der spelers aan de tafel, dan weder op den officier, dan weder op WILLEM DE REUS zelven; wanhoop spiegelt zich in elk zijner bewegingen af, de haren hangen wild om het hoofd, de oogen puilen uit hunne kassen, schuw en woest blikken zij rond; de mond uit een kermend geluid van „*onteerd en verloren!*", de bleeke bevende hand woelt in den boezem en komt weder te voorschijn met een wapen des doods; nog een blik ten hemel, nog een enkel kermend angstig gekreun, de tromp wordt in den mond gezet, de trekker overgehaald. Een slag, een afgrijsselijke gil, en, de rampzalige stort met een verbrijzeld hoofd neder; — de walmende kruiddamp verbergt dit ijsselijk tooneel, doch verdunt zich allengs weder en nu staat er eene reeds bejaarde vrouw op de plek der misdaad die met een goedigen doch ernstigen blik den droomer aanstaart, hare hand omhoog heft en hem dreigend met den vinger toe wenkt. — —

WILLEM ontwaakt met een kreet van schrik op het zien van de gestalte zijner taute, hij bevindt zich op den vloer onder de tafel, de zon schijnt met glans en kracht door de vensters, en een aanhoudend gebons op zijne kamerdeur, met de waarschuwing eener stem van buiten „*dat het al kwartier over tienen is!*" doet hem klaar wakker op springen.

W. E. H. WINKELS.

(*Vervolg hierna.*)

(*) *Ge hebt genoeg gespeeld, genoeg gegeten en gedronken, het is tijd dat gij heen gaat.*

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 18den dezer, de Nederl. schoener *Emma*, kapt. van Wilgen, van Demerarij.

Den 19den, het schip *Willem Eduard*, kapt. van Wijck, van Amsterdam.

Den 21sten, de Fransche stoomboot *le Flambeau*, van Cayenne.

VERTROKKEN.

Den 21sten, de Koloniale schroefstoomboot *Vice Admiraal Rijk*, kapt. H. J. Rusman, naar Demerarij.

Idem, de Fransche stoomboot *Le Flambeau*, naar Cayenne.

IN LADING NAAR AMSTERDAM.

Het schip *Caspar de Robles*, kapt. van Slooten, adres bij H. Degenhard.

Het schip *Amsterdam*, kapt. Wehdemeijer, adres bij H. Degenhard.

Het schip *Compagnie*, kapt. Kuijper, adres bij J. C. Oosterbaan.

Het schip *Elisa*, kapt. Visser, adres bij J. M. Polak.

AANGEKOMEN PASSAGIERS.

Met de Nederl. schoener *Emma*, de heeren Seijler en Danjon.

BURGERLIJKE STAND.

Op den 22sten Julij 1859, is aanteekening gedaan van het voorgenomen huwelijk van:

Jacob Evert Wesenhagen en Agnes Elisabeth Christina Hagen.

Henricus Jacobus Blancke en Martha Johanna Blancke.

Hendrik Samuel Schouten en Julia Wilhelmina Margaretha Binz.

Van den 15den tot den 21sten Julij 1859, zijn alhier ingeschreven, als overleden:

Den 16den, Cornelia Snel, Echtgenoot van Johan Heinrich Carel Wolff, 55 jaren en 5 maanden.

Den 17den, Mozes Jacobs, weduwenaar van Marianna Abraham Eliazer Salomons, 78 jaren.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN

Bij Gouvernements resolutie van den 16n. Julij No. 14 is, tengevolge van het overlijden van den fungerenden President van het Geregtshof Mr. J. C. Palthe Wesenhagen „*voorloopig en behoudens zoodanige andere of nadere benoemingen of regelingen als noodig mogten worden bevonden*:"

1. bij afwezigheid van 's Hoven oudste Lid Mr. G. de Meinertzhagen, gequalificeerd tot fungerenden President van het Geregtshof, het Lid Mr. B. Donker Curtius, en

2. tot de waarneming van de functien van Auditeur Militair en bij de Schutterij gequalificeerd de heer Mr. P. H. Verbeek, Commies ten burele van den Procureur Generaal.

Benoodigd voor 's Gouvernements dienst.

DIVERSE FOURNITURES en andere HUISHOUDELIJKE BENOODIGDHEDEN ten dienste van het Militair Hospitaal, alwaar de modellen te bezigtigen zijn.

De bus der inschrijvings billetten ter Gouvernements Secretarie alwaar eene specifieke lijst der benoodigde Artikelen is aangeplakt, zal geligt worden op MAANDAG den 25 Julij e. k., des voormiddags ten 10 ure.

Paramaribo, den 21 *Julij* 1859.

Transport.

Den 20n. Julij 1859. J. Nahar aan F. H. van Garde voor hare in leven zijnde en nog te verwekkene kinderen, van het Erf met de daaropstaande Gebouwen aan de *Ladesmastraat* N. W. La. E No. 391 O. W. La. D No. 823.

Idem, S. Dumont aan C. B. Kraaijenhoff van Wickers, van het Huis en Erf aan de *Zwartenhovenbrugstraat* N. W. La. B No. 179, O. W. La. D No. 405.

Idem, P. A. C. Thonon in het Burgerregister ingeschreven als Tonnon, zoo voor zich en als gemagtigde:

1. van J. P. C. Uckerman welke als gemagtigde van J. M. H. Wakker en

2. van S. D. Thonon, Echtgenoot van H. Kettenbelt aan S. M. Wakker, van *drie vierde* aandeelen in het Erf en al de daaropstaande Gebouwen, op den hoek van de *Klipsteenen* en *Wagenwegstraat* N. W. La. B No. 204 O. W. La. C No. 67.

Paramaribo, den 20 *Julij* 1859.

De provisioneele Weesmeester bij het Departement der Weezen zal op Donderdag den 28 dezer, 's namiddags om vier uren, in het locaal van dat Departement door den Vendumeester J. E. Faverey publiek doen verkoopen:

De negerin *Grietje* met hare kinderen *Julius* en *Charles* aankomende de minderjarigen G. A. en A. H. Vels.

Almede

De Nalatenschap van de desolate Boedels: M. J. Labadie Rouseau wed. R. Goll, n; stede. A. Attuqsem, J. W. Heshuijsen, Z. A. Wijnne, J. V. A. Schut, J. P. Sommers, Cleopatra van Wurmb, M. E. Zanden, M. F. Elsdijk, M. Gisimo en A. Geofroij.

En vermits in deze Boedels geene genoegzame goederen gevonden zijn, zullen de Crediteuren voor als nog niet worden opgeroepen.

Edictale Citatie.

De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, dagvaardt bij deze alle bekende en onbekende Crediteuren:

Van Theresia Catrijntje Kemper, wegens het provenue van het op den 11n. September 1858 bij executie verkochte *een derde* van den Grond *Combé*, gelegen in de divisie *Para*, aangekomen hebbende Theresia Catrijntje Kemper voornoemd,

Van Susanna Johanna Lemmers, wegens het provenue van het op den 17n. Junij 1859 bij Executie verkochte Erf, gelegen aan de *Weidestraat*, La. D No. 84, aangekomen hebbende Susanna Johanna Lemmers voornoemd.

Om te compareren of gemagtigden te zenden ter Præ et Concurrentie Rolle van het Geregtshof voornoemd, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 29n. Julij 1859, des voormiddags om *acht* uren, ten einde aldaar ingevolge Art. 91 der Manier van procederen, hunne sustenuen zonder form van proces, mondeling voor te dragen, en op welke mondelinge voordragt, door den Hove zal worden regt gedaan, zoo als bevonden zal worden te behooren, op pœne van silentium perpetuum.

Voorts:

Van M. Schuman, wegens het provenue van het op den 17 Junij 1859, bij executie verkochte Huis en Erf La. B No. 237*a* *b* en *c*, aangekomen hebbende M. Schuman voornoemd.

Om te compareren of gemagtigden te zenden ter Præ et Concurrentie Rolle van het Geregtshof voornoemd, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 29sten Julij 1859, des voormiddags om *acht* ure, ten einde aldaar te zien dienen van Relaas en Bijlagen; voorts hunne sustenuen van Præ et Concurrentie op te geven en wijders met den Impetrant voort te procederen als naar regten.

Opdat niemand hiervan, eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, is deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan

Paramaribo, den 13 *Julij* 1859.

De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 12n. Augustus 1859 des voormiddags ten *half negen* ure, publiekelijk bij executie verkoopen:

Den Houtgrond *Hanover* en *Mawaccabo* cum annexis, gelegen aan de *Para kreek*.

De Plantaadje *de Twee Kinderen* cum annexis, gelegen aan de rivier *Suriname*, beiden aankomende F. W. Hostmann.

Den Houtgrond *Osembo* cum annexis gelegen aan de *Para kreek*, aankomende den boedel wijlen F. Bendeker.

En over *een* jaar en *ses* weken:

Een twintigste aandeel in de plantaadje *Groot Marseille* c. a., gelegen aan de rivier *boven Cottica*, aankomende A. E. J. de Meij echtgenoote van Mr. S. A. Haverkamp, op den 7 Julij 1859 onder Sequestratie gebragt.

Een derde aandeel in de plantaadje *Schoonoord* c. a., gelegen aan de rivier *beneden Commewijne*, aankomende den boedel A. F. Geideman, op den 4 Julij 1859 onder Sequestratie gebragt.

Den Houtgrond *Nieuwhoop* c. a. gelegen aan de rivier *boven Saramacca*, aankomende J. J. en L. A. de Mesquita, den 16 Julij ll. onder Sequestratie gebragt.

De plantage *Elisabethshof* c. a. gelegen aan de rivier *Suriname* (divisie *Para*), aankomende E. J. S. Singer, den 18 Julij ll. onder Sequestratie gebragt.

ADVERTENTIEN.

CONCORDIA.

VERG. en REC. in den 1e. of LE. Gr. op WOENSDAG den 27e dezer 's avonds te *zeven* uren *precies*. [10460]

De ten volle gestort hebbende aandeelhouders in de thans geliquideerde Maatschappij *ter bevordering van Landbouw onder de vrije bevolking*, worden uitgenoodigd tot het bijwonen eener Vergadering ten huize van den eerst-ondergeteekende, op DONDERDAG den 28sten dezer, des morgens ten *negen* uren.

De benoemde Commissie tot liquidatie van voormelde Maatschappij,
H. G. ROUX.
H. H. KRAMER.
F. BETTEN.

Tooneel Genootschap: **THALIA**.

No 4 van het Abonnement
Maandag, 25 Junij 1859.

CÉLINA
of
het Kind des Geheims;

Tooneelspel in *drie* bedrijven.
Aanvang precies om half acht ure. (10461

300 Bossen *Banannen* wekelijks te bekomen op Plant: *Goozen*
C. W. WEIDNER. [10462]

(10463 A. SALOMONS Vendumeester zal Dingsdag e. k. verkoopen:
Provisien, Slnkgoederen, Extra kwaliteit GORT, Groene Erwten
Een partij Wane Planken.
En den neger *Arnold*, aankomende J. A. JACOTT.

A. SALOMONS
Vendumeester

zal op DINGSDAG den 26sten dezer des namiddags om vier uur, ten huize van den WelEd. Heer Mr. B. LYON verkoopen:

Welonderhoudene *MEUBELEN*, *ZILVER*, *Glas-* en *Koperwerk*, en wat verder te voorschijn zal worden gebragt.

De GOEDEREN zijn een dag vóór en op den verkoopdag te bezigtigen. 10464

De vroeger geannonceerde verkoop
van het *Huis* en *Erf*.
aan de *Saramaccastraat*, bekend onder La. E No. 67, door Executeuren in den boedel van wijlen de Wed. S. J. LEVIE KANTEMAN, zal alsnu plaats hebben op DONDERDAG den 4den Augustus e. k. des namiddags om *vier* ure, ten huize van den Vendumeester J. E. FAVEREIJ.

De bewijzen van eigendom en veilconditien liggen ter *visie* bij genoemden Vendumeester. 10465

(10466 Over zes weken zal door den Vendumeester J. C. COMPERTS, worden verkocht:

Het *Huis* en *Erf*,

La. B No 69, aan de *Gravenstraat* over het Hospitaal.

Inmiddels is hetzelve UIT DE HAND TE KOOP; te bevragen bij voornoemden Vendumeester.

Te Koop:

OP VOORDEELIGE VOORWAARDEN
Het *Huis* en *Erf*
aan de *Domineestraat*, La. C No 58, thans bewoond door den WelEdelen Heer A. KENNEDIJ; te bevragen bij J. C. THIJM en G. F. WESENHAGEN (10467)

Te Koop:

Eene groote Cederhouten *Winkelkast* met 3 deuren.
Te bevragen bij
L. M. KOHN. (10468

1 duim en 1¼ dms. Pitch Pine PLANKEN, PIK en TEER enz.
Verkrijgbaar bij
(10469) ***N. Box & Co.***

W. J. RIETSTAP

heeft ontvangen:
1¼ en 1 dm. P. P. PLANKEN,
***Pik*, *Teer* enz.**

A. LEVI & CO.

bieden te koop:
Versche ZALM, MACKREEL en OESTERS in ponds blikjes
Versche *Provisien* en *Dranken*,
Moderateur en Kantoor LAMPEN, BALLONNEN, GLAZEN, KOUSJES en COQUILLONS à 50 cts.

J. VAN GELDER

heeft ontvangen:
Extra Fijne *Estopilles*, Hemden en Laken *Linnen*, Nieuwe Dames en Heeren *Modewaren*, etc.

Per *Suriname* ontvangen:
14 ponds vaatjes Extra BOTER, Z. M. **Kaas**, ***Hammen***, ZANDAARDAPPELEN in manden, Roode en Groene kelders GENEVER
Oxh HAANTJES Bier, patent en fijn *Olie* in vaten.
(10) ***D. C. MUNRO***

[10470] Ontvangen per de laatste gearriveerde schepen en te bekomen bij
***J. H. SWARTSMAN*,**
mits *à CONTANT*,
bij de partij en in 't klein:
***Versche Provisien*,**
waaronder Mudden Groene ERWTEN, Capucijnders, Witte en Bruine BOONEN.
***Gort*, *Broodsuikers*,**
KRUIDENIERSWAREN, SPECERIJEN, Geurige Zwarte en Groene THEE in ponds pakjes, BANKET en BITTERKOFJES, differente soorten SIGAREN, TABAK in halve ponds pakjes,
SCHOENEN,
***DRANKEN* in soorten,**
BRANDEWIJN à *f* 8 per kelder, JENEVER bij de 10 kan à 40 cts steeds nog BIER à *f* 2.50 per dozijn, Beste HAANTJES BIER in manden en per flesch à 50 cts. en nog veel meer andere

Goederen.

Debiteuren

van le Heeren A. YOUNG, WIJNO en A. H. BECHTOLD, worden vriendelijk verzocht hun verschuldigde binnen *vier* weken aan te zuiveren ter voorkoming van *onaangename* maatregelen.
(10471) J. E. SIMONS.

(10472 In *commissie* ontvangen en voor CONTANT te bekomen bij
J. P. Haase Jr.
Nieuwe *Grasboter*,
Z. M., Kom. en Zwitsersche KAZEN, Zuivere ROLPENS, Saucijsjes en Worst, Geldersch ROOKSPEK, Westphalsche HAMMEN, VLEESCH en GROENTENS in blik, PALING in potten, Nieuwe ANSJOVIS, vaatjes HARING en Labberdaan, SARDINES, Andijvie en Zuurkool in vaatjes, uitgezochte OLIJVEN, Gemengd Zuurgoed en Soepgroentens,
Banket, Broodsuikers,
Likeuren, Vruchten op Brandewijn en op Sap, PRUIMEDANTEN en andere
Kruidenierswaren.
allerbeste Zwarte Thee.
Portorico Varina's en meerdere soorten ROOKTABAK, Rappé SNUIF en gewone SIGAREN, 1e. kwaliteit fijne Composite KAARSEN, Extra Bourgogne Beaune in oxhoofden en Roodewijn in kisten MADERA in flesschen, Jamaica RUM,
Cognac, Seltserwater
in steenkruiken, Moderateur LAMPEN, GLAZEN en LAMPKATOEN. — Een schoon assortiment SCHOENEN,
Schoen-, Zadel- en Rijtuigmakers *LEDER*,
Een geheel nieuw assortiment
Stoelen, Canapé's, Fauteuils, Canapé's en Indespensables Stoelen. Veritable Eau de Cologne en meer andere *Goederen*.
Paramaribo, den 16 *Julij* 1859.

G. H. L. BAKKER

heeft per de laatst aangekomen *Schepen* ontvangen:
Alle soorte ingelegde GROENTEN, PROVISIEN, **Alkmaarder *GORT*, en meer andere**

Goederen.

Voornemens zijnde te *Liquideren* biedt hij zijne Winkelwaren buitengewoon *goedkoop* aan mits à Contant, tevens verzoekt hij al degenen welke hem Schuldig zijn hun Verschuldigde aan te zuiveren.

Holloway's Zalf en Pillen.

Een Officier in Indië vermeldt, dat gedurende de laatste muiterij, hij dikwerf in staat was de ellende der arme getrouwe Indianen te verligten door hun deze medicijnen, immer zijn reisgezel, te geven. Deze lieden reisden onderhand honderde mijlen om hunne geheelde wonden te vertoonen en den zegen van hunnen God over hunnen weldoener af te smeeken.

In het bezit van deze Geneesmiddelen is iedereen zijn eigen Doctor. Dezelfde Officier zegt dat in het Oosten niemand ooit zonder dezelve behoort te zijn. In China, Java en het ganache Oosten worden deze medicijnen veel gebruikt en grootelijks geacht; in JAVA inderdaad wordt een geschenk van eene doos met HOLOWAY'S Zalf en Pillen als een hoogst kostbare gift beschouwd.

Deze *Zalf* en *Pillen* zijn alhier verkrijgbaar gesteld bij den Apotheker A. B. DE VRIES, aan de *Zwartenhovenbrugstraat* à *f* 1, en *f* 3. (10471

Gedrukt bij A. L. G. de RANDAMIE.